

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 27. februára 2014*

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika — Reštriktívne opatrenia prijaté voči určitým osobám a subjektom vzhľadom na situáciu v Egypte — Zmrazenie finančných prostriedkov — Právny základ — Povinnosť odôvodnenia — Skutkový omyl — Právo na obhajobu — Právo na účinnú súdnu ochranu — Právo vlastníť majetok — Sloboda podnikania“

Vo veci T-256/11,

Ahmed Abdelaziz Ezz, s bydliskom v Gisehu (Egypt),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, s bydliskom v Londýne (Spojené kráľovstvo),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, s bydliskom v Londýne,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, s bydliskom v Gisehu,

v zastúpení: pôvodne M. Lester, barrister, a J. Binns, solicitor, neskôr J. Binns, J. Lewis, QC, B. Kennelly, barrister, a I. Burton, solicitor,

žalobcovia,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Bishop a I. Gurov, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Európska komisia, v zastúpení: F. Erlbacher, M. Konstantinidis a A. Bordes, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie jednak rozhodnutia Rady 2011/172/SZBP z 21. marca 2011 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte (Ú. v. EÚ L 76, s. 63), a jednak nariadenia Rady (EÚ) č. 270/2011 z 21. marca 2011 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte (Ú. v. EÚ L 76, s. 4), v rozsahu, v akom sa tieto akty týkajú žalobcov,

* Jazyk konania: angličtina.

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory O. Czúcz, sudcovia I. Labucka a D. Gratsias (spravodajca),

tajomník: S. Spyropoulos, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. marca 2013,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Vzhľadom na politické udalosti, ktoré nastali v Egypte od januára 2011, Rada Európskej únie prijala 21. marca 2011 na základe článku 29 ZEÚ rozhodnutie 2011/172/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte (Ú. v. EÚ L 76, s. 63).

2 Podľa odôvodnení 1 a 2 rozhodnutia 2011/172:

„(1) Európska únia 21. februára 2011 vyhlásila, že je pripravená pomáhať Egyptu pri mierovom a riadnom prechode k občianskej a demokratickej vláde založenej na zásadách právneho štátu, pri plnom dodržiavaní ľudských práv a základných slobôd, a podporiť úsilie o vytvorenie hospodárstva, ktoré posilňuje sociálnu súdržnosť a podporuje rast.

(2) V tejto súvislosti by sa mali uvaliť reštriktívne opatrenia na osoby, ktoré boli označené ako zodpovedné za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov a ktoré tak oberajú egyptský ľud o prínosy vyplývajúce z udržateľného rozvoja ich hospodárstva a spoločnosti a narúšajú rozvoj demokracie v krajine.“

3 Podľa článku 1 rozhodnutia 2011/172:

„1. Zmrazujú sa všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré patria osobám, ktoré boli označené za osoby zodpovedné [„having been identified as responsible“ v anglickom znení] za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov, a s nimi spriazneným fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom, ktoré sa uvádzajú v prílohe, alebo sú v ich vlastníctve, držbe alebo pod ich kontrolou.

2. Fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom uvedeným v prílohe, a to ani v ich prospech, sa priamo ani nepriamo nesprístupnia žiadne finančné prostriedky ani hospodárske zdroje.

3. Príslušný orgán členského štátu môže povoliť uvoľnenie určitých zmrazených finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov alebo sprístupnenie určitých finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov za podmienok, ktoré považuje za vhodné, potom ako rozhodol, že dané finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje sú:

a) nevyhnutné na uspokojenie základných potrieb fyzických osôb uvedených v prílohe a ich nezaopatrených rodinných príslušníkov vrátane platieb za potraviny, nájom alebo hypotéku, lieky a lekárske ošetrovanie, úhrady daní, poistného a poplatkov za verejné služby;

b) určené výlučne na úhradu primeraných honorárov a náhradu výdavkov, ktoré vznikli v súvislosti s poskytovaním právnych služieb;

- c) určené výlučně na úhradu poplatkov alebo nákladov na služby spojené s bežným vedením alebo správou zmrazených finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov, alebo
- d) nevyhnutné na mimoriadne výdavky...

4. Odchylné od odseku 1 môže príslušný orgán členského štátu povoliť uvoľnenie niektorých zmrazených finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov, ak sú splnené tieto podmienky:

- a) na predmetné finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje sa vzťahuje súdne, správne alebo arbitrážne opatrenie prijaté pred dátumom, keď boli fyzická alebo právnická osoba, subjekt alebo orgán uvedené v odseku 1 zaradené do prílohy, alebo súdne, správne alebo arbitrážne rozhodnutie vydané pred uvedeným dátumom;
- b) predmetné finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje sa použijú výlučne na uspokojenie pohľadávok zabezpečených takýmto opatrením alebo uznaných za platné v takomto rozhodnutí v rámci obmedzení stanovených príslušnými zákonmi a právnymi predpismi, ktorými sa riadia práva osôb s takýmito pohľadávkami;
- c) opatrenie alebo rozhodnutie nie je v prospech osoby, subjektu alebo orgánu, ktoré sú uvedené v prílohe, a
- d) uznanie opatrenia alebo rozhodnutia nie je v rozpore s verejným poriadkom v dotknutom členskom štáte.

...

5. Odsek 1 nebráni tomu, aby fyzická alebo právnická osoba, subjekt alebo orgán zaradené do zoznamu uskutočnili platbu splatnú na základe zmluvy uzavretej pred dátumom, kedy boli takáto osoba, subjekt alebo orgán zaradené do prílohy, pod podmienkou, že dotknutý členský štát rozhodol, že príjmom platby nie je priamo ani nepriamo osoba, subjekt alebo orgán, ktoré sú uvedené v odseku 1.

6. Odsek 2 sa neuplatňuje na prípady, keď sa na zmrazené účty pripisujú:

- a) úroky alebo iné výnosy z týchto účtov alebo
- b) platby splatné na základe zmlúv, dohôd alebo záväzkov, ktoré sa uzavreli alebo vznikli pred dátumom, keď tieto účty začali podliehať opatreniam ustanoveným v odsekoch 1 a 2,

za predpokladu, že sa na všetky takéto úroky, iné výnosy a platby naďalej vzťahujú opatrenia ustanovené v odseku 1.“

4 Podľa článku 2 ods. 1 rozhodnutia 2011/172:

„Rada na návrh členského štátu alebo vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku rozhodne o vytvorení zoznamu uvedeného v prílohe a o jeho zmene a doplnení.“

5 Podľa článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2011/172:

„V prílohe sa uvádzajú dôvody zaradenia fyzických a právnických osôb, subjektov a orgánov uvedených v článku 1 ods. 1 do zoznamu.“

6 Podľa článku 4 rozhodnutia 2011/172:

„Na dosiahnutie čo najväčšieho účinku opatrení uvedených v článku 1 ods. 1 a 2 Únia vyzýva tretie štáty, aby prijali reštriktívne opatrenia podobné tým, ktoré sú ustanovené v tomto rozhodnutí.“

7 Podľa článku 5 rozhodnutia 2011/172:

„Toto rozhodnutie nadobúda účinnosť dňom jeho prijatia.

Toto rozhodnutie sa uplatňuje do 22. marca 2012.

Toto rozhodnutie podlieha neustálej revízii. Obnovuje sa alebo sa mení a dopĺňa podľa potreby, ak Rada nepovažuje jeho ciele za splnené.“

8 V prílohe rozhodnutia 2011/172 sa nachádza „zoznam fyzických a právnických osôb, subjektov a orgánov podľa článku 1“.

9 V siedmom riadku tohto zoznamu je v prvom stĺpci nazvanom „Meno“ uvedené „Ahmed Abdelaziz Ezz“. V druhom stĺpci nazvanom „Identifikačné údaje“ je spresnené: „Bývalý poslanec parlamentu Dátum nar.: 12. 1. 1959 muž“. Napokon v treťom stĺpci sú uvedené „dôvody zaradenia na zoznam“.

10 V ôsmom riadku v prvom stĺpci nazvanom „Meno“ je uvedené „Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed“. V druhom stĺpci „Identifikačné údaje“ je spresnené: „Manželka Ahmeda Abdelaziza Ezza Dátum nar.: 31. 1. 1963 žena“. Napokon v treťom stĺpci sú uvedené „dôvody zaradenia na zoznam“.

11 V deviatom riadku v prvom stĺpci nazvanom „Meno“ je uvedené „Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin“. V druhom stĺpci „Identifikačné údaje“ je spresnené: „Manželka Ahmeda Abdelaziza Ezza Dátum nar.: 25. 5. 1959 žena“. Napokon v treťom stĺpci sú uvedené „dôvody zaradenia na zoznam“.

12 V desiatom riadku v prvom stĺpci nazvanom „Meno“ je uvedené „Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggar“. V druhom stĺpci „Identifikačné údaje“ je spresnené: „Manželka Ahmeda Abdelaziza Ezza Dátum nar.: 9. 10. 1969 žena“. Napokon v treťom stĺpci sú uvedené „dôvody zaradenia na zoznam“.

13 Na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ a rozhodnutia 2011/172 Rada prijala nariadenie (EÚ) č. 270/2011 z 21. marca 2011 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte (Ú. v. EÚ L 76, s. 4). Jeho článok 2 ods. 1 a 2 v podstate preberá ustanovenia článku 1 ods. 1 a 2 rozhodnutia 2011/172. Toto nariadenie obsahuje „prílohu I“, ktorá je zhodná s prílohou rozhodnutia 2011/172. Ako vyplýva z jeho odôvodnenia 2, nariadenie bolo prijaté vzhľadom na to, že opatrenia zavedené rozhodnutím 2011/172 „patria do rozsahu pôsobnosti [Zmluvy o FEÚ, v dôsledku čoho je] na ich vykonávanie v rámci Únie potrebné regulačné opatrenie na úrovni Únie“.

14 Dňa 22. marca 2011 bolo v *Úradnom vestníku Európskej únie* uverejnené oznámenie určené osobám, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia ustanovené v rozhodnutí 2011/172 a nariadení 270/2011 (Ú. v. EÚ C 90, s. 3).

15 V priebehu tohto súdneho konania Rada dvakrát predĺžila uplatňovanie opatrení stanovených rozhodnutím 2011/172. Najskôr rozhodnutím 2012/159/SZBP z 19. marca 2012, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2011/172 (Ú. v. EÚ L 80, s. 18) bolo predĺžené uplatňovanie týchto opatrení až do 22. marca 2013. Potom rozhodnutím 2013/144/SZBP z 21. marca 2013, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2011/172 (Ú. v. EÚ L 82, s. 54) bolo uvedené opatrenie predĺžené až do 22. marca 2014.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 16 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 20. mája 2011 Ahmed Abdelaziz Ezz a jeho manželky Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin a Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar (ďalej len „žalobca v prvom rade“, „žalobkyňa v druhom rade“, „žalobkyňa v treťom rade“ a „žalobkyňa vo štvrtom rade“) podali žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie a ktorou navrhujú, aby Všeobecný súd:
- zrušil rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011 v rozsahu, v akom sa ich tieto akty týkajú,
 - zaviazal Radu na náhradu trov konania.
- 17 Dňa 29. júla 2011 podala Rada svoje vyjadrenie k žalobe. Navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu,
 - zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.
- 18 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 11. augusta 2011 Európska komisia podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Rady.
- 19 Žalobcovia predložili repliku 29. septembra 2011 a Rada dupliku 23. novembra 2011.
- 20 Uznesením zo 14. októbra 2011 predseda tretej komory Všeobecného súdu vyhovel návrhu Komisie na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Rady.
- 21 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 25. novembra 2011 Komisia uviedla, že neplánuje podať vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania.
- 22 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (tretia komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania. Opatrením na zabezpečenie priebehu konania vyzval žalobcov a Radu na predloženie určitých dokumentov.
- 23 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 19. februára 2013 v prípade žalobcov a 20. februára 2013 v prípade Rady sa tejto výzve vyhovel.
- 24 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 5. marca 2013 žalobcovia navrhli vykonanie nových dôkazov.
- 25 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Všeobecného súdu boli vypočuté na pojednávaní, ktoré sa konalo 12. marca 2013.

Právny stav

- 26 Rozhodnutie 2011/172 prijaté na základe článku 29 ZEÚ zavádza zmrazenie majetku. Obsahuje päť článkov. Článok 1 ods. 1 vymedzuje kritériá, ktorým musí zodpovedať osoba, aby sa na ňu vzťahovalo toto zmrazenie majetku. Článok 1 ods. 2, 5 a 6 spresňuje rozsah tohto zmrazenia. Článok 1 ods. 3 a 4 určuje prípady, v ktorých sú možné výnimky z tohto zmrazenia. Článok 2 jednak určuje orgán zodpovedný za označenie osoby spĺňajúcej kritériá uvedené v článku 1 ods. 1 a jednak vymedzuje najmä procesné pravidlá uplatňujúce sa pri takomto označení. Pokiaľ ide o článok 3, stanovuje formálne požiadavky, ktoré musia byť splnené pri označení osoby za osobu spĺňajúcu kritériá vymedzené v článku 1 ods. 1. Článok 4, ktorý nemá nijaký normatívny obsah, vyzýva tretie štáty na prijatie podobných opatrení. Článok 5 potom vymedzuje obdobie, počas ktorého sa uvedené

rozhodnutie uplatňuje. Napokon článku 1 až 3 a 5 rozhodnutia 2011/172 sa uplatňujú na objektívne určené situácie a majú záväzné právne účinky na skupiny osôb určené všeobecným a abstraktným spôsobom. Pokiaľ ide o prílohu rozhodnutia 2011/172, menovite uvádza 19 fyzických osôb, ktoré podľa Rady spĺňajú kritériá vymedzené v článku 1 ods. 1. Táto príloha tak predstavuje súbor individuálnych opatrení smerujúcich k vykonaniu tohto článku.

- 27 Nariadenie č. 270/2011 má podobnú štruktúru ako rozhodnutie 2011/172. Predovšetkým treba uviesť, že jeho príloha I, ktorá je zhodná s prílohou rozhodnutia 2011/172, predstavuje vykonávacie opatrenie jeho článku 2 ods. 1, ktorého znenie je podobné zneniu článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172.
- 28 Žalobcovia sa v prejednávanej veci domáhajú zrušenia rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011 v rozsahu, v akom sa ich tieto akty týkajú. Konkrétnejšie, navrhujú zrušenie prílohy rozhodnutia 2011/172 a prílohy I nariadenia č. 270/2011 v rozsahu, v akom tieto prílohy obsahujú ich mená. Na podporu svojej žaloby uvádzajú osem žalobných dôvodov.

1. O prvom žalobnom dôvode založenom na tom, že rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011 nemajú nijaký právny základ

- 29 Žalobcovia v replike tvrdia, že rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011 nemajú nijaký právny základ.
- 30 Podľa žalobcov totiž „zmluva neposkytuje nijaký právny základ pre opatrenie stanovujúce úplné a neohraničené zmrazenie majetku osôb v Európskej únii s jediným cieľom pomôcť orgánom štátu mimo Európskej únie postihnúť majetok po skončení série súdnych konaní“. Okrem toho, podľa nich z judikatúry týkajúcej sa článkov 60 ES a 301 ES vyplýva, že článok 215 ZFEÚ oprávňuje Radu na prijatie reštriktívnych opatrení voči fyzickým osobám len vtedy, ak existuje dostatočná spojitosť medzi týmito osobami a vládou tretieho štátu, t. j. jej vedúcimi predstaviteľmi a osobami, ktoré sú s nimi spojené. V prejednávanej veci pritom podľa nich Rada ani netvrdila, že v deň prijatia napadnutých aktov vykonávali v Egypte vedúce funkcie alebo že boli spojené s osobami vykonávajúcimi také funkcie.

O rozsahu argumentácie žalobcov

- 31 Ako bolo uvedené v bode 28 vyššie, žalobcovia sa domáhajú jedine zrušenia prílohy rozhodnutia 2011/172 a prílohy I nariadenia č. 270/2011. Tieto prílohy však neboli prijaté priamo na základe ustanovenia Zmlúv, ale na základe uplatňovania článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 a článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011. Žalobcovia preto uvádzaním porušenia Zmlúv v skutočnosti vznášajú dve námietky nezákonnosti v zmysle článku 277 ZFEÚ: spochybňujú zákonnosť článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 a článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011 s ohľadom na Zmluvy.
- 32 Z toho, čo bolo uvedené v bode 30 vyššie, vyplýva, že žalobcovia predložili osobitnú argumentáciu na podporu každej z dvoch námietok nezákonnosti: na podporu námietky nezákonnosti týkajúcej sa článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 žalobcovia v podstate tvrdia, že tento článok nemohol byť prijatý na základe článku 29 ZEÚ, keďže jediným cieľom zmrazenia majetku, ktoré zavádza, je pomôcť egyptským orgánom postihnúť majetok po skončení rôznych súdnych konaní; okrem toho, na podporu námietky nezákonnosti týkajúcej sa článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011 sa žalobcovia odvolávajú na judikatúru týkajúcu sa článkov 60 ES a 301 ES a tvrdia, že článok 215 ZFEÚ oprávňuje Radu na ukladanie reštriktívnych opatrení fyzickým osobám len v prípade, ktorý u nich nenastal, t. j. ak existuje dostatočná spojitosť medzi týmito osobami a vládou tretej krajiny.

O námietke nezákonnosti týkajúcej sa článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172

- 33 Pred preskúmaním námietky nezákonnosti týkajúcej sa článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 treba najskôr určiť zmysel a dosah článku 29 ZEÚ.

Zmysel a dosah článku 29 ZEÚ

- 34 Hlava V Zmluvy o EÚ sa skladá z dvoch kapitol. Prvá obsahuje „všeobecné ustanovenia o vonkajšej činnosti Únie“ a druhá „osobitné ustanovenia o spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politike“.

- 35 Podľa článku 23 ZEÚ, ktorý patrí do kapitoly 2 hlavy V:

„Činnosť Únie na medzinárodnej scéne podľa tejto kapitoly sa spravuje zásadami, sleduje ciele a uskutočňuje sa v súlade so všeobecnými ustanoveniami uvedenými v kapitole 1.“

- 36 Podľa článku 21 ZEÚ ktorý patrí do kapitoly 1 hlavy V:

„1. Činnosť Únie na medzinárodnej scéne sa spravuje zásadami, ktoré sa uplatnili pri jej založení, rozvoji a rozšírení a ktoré hodlá podporovať vo zvyšku sveta: demokracia, právny štát, univerzálnosť a nedeliteľnosť ľudských práv a základných slobôd, zachovávanie ľudskej dôstojnosti, rovnosť a solidarita a dodržiavanie zásad Charty Organizácie Spojených národov a medzinárodného práva.

...

2. Únia vymedzuje a uskutočňuje spoločné politiky a činnosti a pracuje na dosahovaní vysokého stupňa spolupráce vo všetkých oblastiach medzinárodných vzťahov s cieľom:

...

b) upevňovať a podporovať demokraciu, právny štát, ľudské práva a zásady medzinárodného práva;

...

d) podporovať trvalo udržateľný hospodársky, sociálny a environmentálny rozvoj rozvojových krajín s hlavným cieľom odstrániť chudobu...

3. Pri rozvoji a vykonávaní vonkajšej činnosti Únie v rôznych oblastiach, na ktoré sa vzťahuje táto hlava a piata časť Zmluvy o fungovaní Európskej únie [týkajúca sa vonkajšej činnosti Únie]... zachováva Únia zásady a sleduje ciele uvedené v odsekoch 1 a 2.“

- 37 Podľa článku 24 ods. 1 ZEÚ:

„Právomoc Únie v záležitostiach spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky sa vzťahuje na všetky oblasti zahraničnej politiky a všetky otázky týkajúce sa bezpečnosti Únie vrátane postupného vymedzenia spoločnej obrannej politiky, ktorá môže viesť k spoločnej obrane...“

- 38 Podľa článku 25 ZEÚ:

„Únia uskutočňuje spoločnú zahraničnú a bezpečnostnú politiku:

...

b) prijímaním rozhodnutí, ktoré vymedzujú:

- i) aké akcie má Únia vykonať;
- ii) aké pozície má Únia zaujať;
- iii) opatrenia na vykonávanie rozhodnutí uvedených v bodoch i) a ii)...

39 Podľa článku 28 ods. 1 prvého pododseku ZEÚ:

„Keď si medzinárodná situácia vyžaduje operačnú činnosť Únie, Rada prijme potrebné rozhodnutia. Tieto rozhodnutia stanovujú ciele, rozsah a prostriedky, ktoré Únia dostane k dispozícii, a ak je to potrebné, aj dobu trvania a podmienky ich uskutočnenia.

...“

40 Podľa článku 29 ZEÚ:

„Rada prijíma rozhodnutia, ktoré vymedzujú pozíciu Únie k určitej záležitosti geografickej alebo vecnej povahy...“

41 Z týchto ustanovení spoločne vyplýva, že „pozície Únie“ v zmysle článku 29 ZEÚ tvoria rozhodnutia, ktoré po prvé patria do oblasti spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP), ako je vymedzená v článku 24 ods. 1 ZEÚ, po druhé sa zaoberajú „určitou záležitosťou geografickej alebo vecnej povahy“ a po tretie nemajú povahu „operačných činností“ v zmysle článku 28 ZEÚ.

42 Pojem „pozícia Únie“ si preto vyžaduje široký výklad, z čoho vyplýva, že pokiaľ sú splnené podmienky uvedené v bode 41 vyššie, na základe článku 29 ZEÚ môžu byť prijaté nielen akty programovej povahy alebo jednoduché vyhlásenia o zámere, ale tiež rozhodnutia stanovujúce opatrenia, ktoré môžu priamo meniť právne postavenie fyzických osôb. To je okrem iného potvrdené znením článku 275 druhého odseku ZFEÚ.

43 Žalobcovia priamo nespochybňujú záver uvedený v predchádzajúcich dvoch bodoch. Obmedzujú sa na tvrdenie, že rozhodnutie, ktorého predmetom je pomôcť cudzím orgánom postihnúť majetok po skončení rôznych súdnych konaní, nemôže byť prijaté na základe článku 29 ZEÚ. V každom prípade však Všeobecný súd nemôže *a priori* vylúčiť, že rozhodnutie tohto druhu zodpovedá trom kritériám uvedeným v bode 41 vyššie a najmä, že patrí do oblasti SZBP.

Dodržanie ustanovení článku 29 ZEÚ

44 V prejednávanej veci po prvé, ako vyplýva z odôvodnenia 1 rozhodnutia 2011/172, jeho cieľom je na jednej strane „pomáhať Egyptu pri mierovom a riadnom prechode k občianskej a demokratickej vláde založenej na zásadách právneho štátu, pri plnom dodržiavaní ľudských práv a základných slobôd“ a na druhej strane podporiť „úsilie o vytvorenie hospodárstva, ktoré posilňuje sociálnu súdržnosť a podporuje rast“. Toto rozhodnutie sa tak zaraďuje do oblasti politiky podpory nových egyptských orgánov, ktorá je určená na podporu tak politickej, ako aj hospodárskej stabilizácie Egyptu a osobitne na pomoc orgánom tohto štátu v ich boji proti sprenevere štátnych finančných prostriedkov. Plne sa teda zaraďuje do SZBP a zodpovedá cieľom uvedeným v článku 21 ods. 2 písm. b) a d) ZEÚ.

45 Po druhé, rozhodnutie 2011/172 sa vzhľadom na svoj predmet zaoberá „určitou záležitosťou geografickej alebo vecnej povahy“. Jeho názov, rovnako ako jeho odôvodnenia, totiž uvádzajú, že bolo prijaté vzhľadom na „situáciu“ v treťom štáte, t. j. v Egyptskej arabskej republike.

- 46 Po tretie, uvedené rozhodnutie nemá povahu operačnej činnosti v zmysle článku 28 ZEÚ, keďže nezahŕňa civilnú alebo vojenskú operáciu vedenú jedným alebo viacerými členskými štátmi mimo Únie.
- 47 Zo všetkého, čo bolo uvedené, vyplýva, že článok 1 rozhodnutia 2011/172 zodpovedá všetkým trom kritériám uvedeným v bode 41 vyššie, v dôsledku čoho mohol byť zákonne prijatý na základe článku 29 ZEÚ.

O námietke nezákonnosti týkajúcej sa článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011

- 48 Podľa článku 215 ZFEÚ:

„1. Ak rozhodnutie prijaté v súlade s kapitolou 2 hlavy V Zmluvy o Európskej únii ustanovuje prerušenie alebo čiastočné alebo úplné obmedzenie hospodárskych a finančných vzťahov s jednou alebo viacerými tretími krajinami, Rada prijme kvalifikovanou väčšinou na základe spoločného návrhu vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku a Komisie potrebné opatrenia. Informuje o nich Európsky parlament.

2. Ak tak ustanovuje rozhodnutie prijaté v súlade s kapitolou 2 hlavy V Zmluvy o Európskej únii, Rada môže v súlade s postupom uvedeným v odseku 1 prijať reštriktívne opatrenia voči fyzickým alebo právnickým osobám, skupinám alebo neštátnym subjektom.

3. Právne akty uvedené v tomto článku obsahujú potrebné ustanovenia o právnych zárukách.“

- 49 V prejednávanej veci bolo nariadenie č. 270/2011 prijaté na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ a rozhodnutia 2011/172. Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, však článok 215 ods. 2 ZFEÚ neobmedzuje svoju pôsobnosť na rozhodnutia týkajúce sa vedúcich predstaviteľov tretích krajín alebo osôb s nimi spojenými. Môže slúžiť ako právny základ na prijatie reštriktívnych opatrení voči akejkoľvek osobe, bez ohľadu na jej postavenie, pokiaľ sú tieto opatrenia stanovené rozhodnutím prijatým v rámci SZBP.
- 50 V prejednávanej veci pritom treba konštatovať, že znenie článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011, ktoré vymedzuje pôsobnosť zmrazenia majetku zavedeného týmto nariadením, preberá ustanovenia článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172. V dôsledku toho zmrazenie majetku, ktoré zavádza, bolo stanovené rozhodnutím prijatým v rámci SZBP a zodpovedá podmienkam stanoveným v článku 215 ods. 2 ZFEÚ.
- 51 Tento záver nemôže byť okrem iného vyvrátený odvolaním sa na judikatúru týkajúcu sa článkov 60 ES a 301 ES.
- 52 Iste, podľa judikatúry články 60 ES a 301 ES v znení uplatňujúcom sa pred nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy nestanovovali výslovné alebo implicitné právomoci konať v súvislosti s uložením reštriktívnych opatrení voči osobám alebo subjektom, ktoré nemajú nijakú spojitosť s vládncim režimom tretej krajiny (rozsudok Súdneho dvora z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351, bod 216). Pred nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy preto bolo treba na stanovenie takýchto opatrení vychádzať súčasne z článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES (rozsudky Súdneho dvora Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný, bod 216, a z 19. júla 2012, Parlament/Rada, C-130/10, bod 53).
- 53 Lisabonská zmluva však zmenila právny stav zavedením nového článku 215 ZFEÚ. Hoci sa totiž odsek 1 tohto článku Zmluvy o FEÚ vzťahuje na oblasti, ktoré boli predtým uvedené v článkoch 60 ES a 301 ES (rozsudok Parlament/Rada, už citovaný v bode 52 vyššie, bod 52), jeho odsek 2, z ktorého

vychádza nariadenie č. 270/2011, oprávňuje Radu, aby prostredníctvom aktu uvedeného v článku 288 ZFEÚ prijala reštriktívne opatrenia voči akejkoľvek „fyzickej alebo právnickej osobe“, „neštátnemu subjektu“ alebo akejkoľvek „skupine“, pod jedinou podmienkou, že rozhodnutie prijaté v súlade s kapitolou 2 hlavy V Zmluvy o EÚ stanovuje takéto opatrenia. Inými slovami, ak je splnená táto posledná podmienka, článok 215 ods. 2 ZFEÚ umožňuje Rade najmä prijatie, ako bolo uvedené v bode 49 vyššie, aktov ukladajúcich reštriktívne opatrenia voči osobám, ktorým sú určené a ktoré nemajú nijakú spojitosť s vládnuším režimom tretej krajiny.

- 54 Prvý žalobný dôvod teda musí byť v každom prípade zamietnutý, pričom nie je potrebné vyjadriť sa k otázke, či jeho predloženie v replike bolo oneskorené (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 28. júla 2011, Mediaset/Komisia, C-403/10 P, neuvverejnený v Zbierke, bod 51; rozsudok Súdu prvého stupňa z 1. decembra 1999, Boehringer/Rada a Komisia, T-125/96 a T-152/96, Zb. s. II-3427, bod 143).

2. O druhom žalobnom dôvode založenom na nedodržaní kritérií, podľa ktorých možno do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011, zapísať mená určitých osôb

- 55 Žalobcovia tvrdia, že dôvod, prečo boli ich mená zapísané do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172, nepatrí medzi dôvody stanovené článkom 1 tohto rozhodnutia. Dodávajú, že dôvod, prečo boli ich mená zapísané do zoznamu uvedeného v prílohe I nariadenia č. 270/2011, nepatrí medzi dôvody stanovené v článku 2 tohto nariadenia.
- 56 Na to, aby sa zodpovedalo na tento žalobný dôvod, treba najskôr určiť kritériá, ktoré musí Rada rešpektovať pri rozhodovaní o zapísaní mien osôb alebo názvov subjektov do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172, a identifikovať dôvod, prečo boli mená žalobcov zapísané do uvedeného zoznamu.

O kritériách zaradenia do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172

- 57 Článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 vo svojom znení v anglickom jazyku, ktorý je jazykom konania, stanovuje zmrazenie majetku voči „persons having been identified as responsible for misappropriation of Egyptian State funds, and natural or legal persons, entities or bodies associated with them, as listed in the Annex“. Inými slovami, v tejto jazykovej verzii rozhodnutia 2011/172 sa na jednej strane odkazuje na osoby, ktoré boli „označené“ za zodpovedné za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov, a na osoby s nimi spojené.
- 58 Ako však žalobcovia uviedli v liste z 13. mája 2011 odoslanom Rade, vo francúzskom znení rozhodnutia 2011/172 sa odkazuje na osoby „uznané“ (reconnues) za zodpovedné za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov a nie, ako v anglickom znení, na osoby „označené“ (identified) za zodpovedné za tieto skutočnosti.
- 59 Ide o významný rozdiel medzi týmito dvomi jazykovými zneniami.
- 60 Francúzske znenie totiž zjavne ukladá striktný výklad znenia článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172. Použitie slova „uznať“, ktoré sa v právnom jazyku bežne využíva v spojení s prídavným menom „za vinného“ smeruje k vyjadreniu toho, že osoby uvedené v článku 1 ods. 1 boli formálne „uznané“ za vinné za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov alebo za účasť na takejto sprenevere, pričom toto uznanie zodpovednosti sa v zásade musí uskutočniť prostredníctvom trestných súdov.

61 Naproti tomu anglické znenie umožňuje široký výklad ustanovení článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172. V tomto jazykovom znení totiž použitie slovesa „označiť“, ktoré je menej presné ako sloveso „uznať“, umožňuje na základe zhodujúcich sa informácií usudzovanie, že samotná Rada uskutočňuje „označenie“ osôb, ktoré môžu byť vymedzené ako „zodpovedné“ za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov, ako aj označenie osôb s nimi spojených.

O nevyhnutnosti podať výklad článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172

62 Podľa ustálenej judikatúry potreba jednotného výkladu aktov Únie vylučuje, aby sa v prípade pochybností znenie ustanovenia posudzovalo samostatne, ale naopak, vyžaduje, aby sa ustanovenie vykladalo a uplatňovalo z hľadiska jeho znení v iných úradných jazykoch (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 17. novembra 2011, Homawoo, C-412/10, Zb. s. I-11603, bod 28 a tam citovanú judikatúru).

63 Okrem toho, v prípade rozporu medzi rôznymi jazykovými zneniami textu práva Únie sa má predmetné ustanovenie vykladať podľa kontextu a účelu právnej úpravy, ktorej je súčasťou (pozri rozsudok Súdneho dvora z 26. apríla 2012, DR a TV2 Danmark, C-510/10, bod 45 a tam citovanú judikatúru).

64 V prejednávanej veci aj z dôvodu rozporov existujúcich medzi anglickým a francúzskym jazykovým znením treba vykladať článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 vzhľadom na všetky jeho jazykové znenia. Tento výklad by mal zohľadňovať kontext a účel právnej úpravy, ktorej súčasťou sú tieto ustanovenia.

O výklade článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172

65 Najskôr treba konštatovať, že vo väčšine iných jazykov Únie ako angličtina a francúzština je znenie článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 podobné ako v anglickom znení.

66 Následne, ako bolo uvedené v bode 44 vyššie, cieľom rozhodnutia 2011/172 je najmä pomocť egyptským orgánom v boji proti sprenevere štátnych finančných prostriedkov zmrazením majetku osôb, ktoré môžu byť, podľa anglického znenia, „označené“ (identified) alebo, podľa francúzskeho znenia, „uznané“ (reconnues) za „zodpovedné“ za tieto skutočnosti. Ak by však Rada mala čakať na vyhlásenie odsudzujúcich trestov voči týmto osobám egyptskými súdmi, potrebný účinok rozhodnutia 2011/172 by bol vážne ohrozený. V takom prípade by totiž dotknuté osoby mali počas trestnoprávneho konania k dispozícii potrebný čas na prevod svojho majetku do štátov, ktoré neposkytujú egyptským orgánom nijakú formu spolupráce.

67 Za týchto okolností treba priznať článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 široký výklad. Toto ustanovenie sa teda má vykladať v tom zmysle, že sa týka piatich rozdielnych okruhov ľudí. Prvý tvoria osoby, ktoré boli v súdnom konaní odsúdené ako vinné za „spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov“. Druhý tvoria osoby, ktoré sú s nimi „spojené“ v prísnom slova zmysle, t. j. osoby uznané trestnoprávnym súdom ako ich účastníci. Pokiaľ ide o tretí okruh, obsahuje osoby trestne stíhané za „spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov“. Štvrtý zahŕňa osoby, ktoré sú trestne stíhané za účasť (t. j. ako účastníci) pri činoch osôb, ktorým sú tieto skutočnosti vytýkané. Piaty zodpovedá všetkým osobám, ktoré sú predmetom všetkých súdnych konaní súvisiacich s trestnými stíhaniami za „spreneveru egyptských finančných prostriedkov“, ktoré z tohto dôvodu možno považovať za osoby spojené s jednotlivcami, ktorých sa týkajú tieto trestné stíhanie. Tento piaty okruh osôb zahŕňa najmä osoby, ktoré mohli mať, prípadne aj nevedome, prospech zo „sprenevery egyptských štátnych finančných prostriedkov“ a na ktoré sa z toho dôvodu vzťahujú zabezpečovacie opatrenia vydané súdnou cestou a určené na zachovanie majetku pochádzajúceho z uvedenej sprenevery.

O zlučiteľnosti výkladu rozhodnutia 2011/172 so zásadami a normami vyššej právnej sily

- 68 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ text sekundárneho práva vyžaduje výklad, v rámci možností sa má vykladať v takom zmysle, aby bol v súlade s ustanoveniami Zmlúv a s ostatnými normami rovnakej právnej sily ako tieto ustanovenia (rozsudok Súdneho dvora z 10. septembra 1996, Komisia/Nemecko, C-61/94, Zb. s. I-3989, bod 52; rozsudok Všeobecného súdu z 13. apríla 2011, Nemecko/Komisia, T-576/08, Zb. s. II-1578, bod 103).
- 69 V tomto konkrétnom prípade treba preveriť, či široký výklad článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172, ktorý sa poskytol v bode 67 vyššie, je v súlade so zásadou, podľa ktorej ustanovenia stanovujúce správne sankcie sa vykladajú striktne, ako aj so zásadou prezumpcie neviny.
- O zásade, podľa ktorej ustanovenia stanovujúce správne sankcie sa vykladajú striktne
- 70 Podľa judikatúry zásada zákonnosti trestných činov a trestov uvedená v článku 49 ods. 1 prvej vety Charty základných práv Európskej únie vyžaduje, aby sa trestnoprávne normy neuplatňovali extenzívne v neprospech stíhaných osôb (rozsudok Súdneho dvora z 12. decembra 1996, X, C-74/95 a C-129/95, Zb. s. I-6609, bod 25).
- 71 Tejto zásady sa pritom možno dovoľávať nielen v súvislosti s rozhodnutiami stanovujúcimi trestnoprávne sankcie, ale tiež v súvislosti s rozhodnutiami stanovujúcimi správne sankcie (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 29. marca 2011, ThyssenKrupp Nirosta/Komisia, C-352/09 P, Zb. s. I-2359, bod 80).
- 72 Zásada zákonnosti trestných činov a trestov v dôsledku toho vyžaduje, aby sa ustanovenia ukladajúce správne sankcie neuplatňovali extenzívne v neprospech dotknutých osôb.
- 73 Keďže rozhodnutie 2011/172 stanovuje správne sankcie, a preto patrí do pôsobnosti článku 49 ods. 1 prvej vety Charty základných práv, za týchto okolností by sa malo vykladať striktne.
- 74 V tomto prípade to tak však nie je.
- 75 Ustanovenia článku 49 ods. 1 prvej vety Charty základných práv sú totiž zhodné s ustanoveniami článku 7 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950. Podľa článku 52 ods. 3 Charty základných práv sa teda majú vykladať v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).
- 76 Podľa tejto judikatúry sa článku 7 uvedeného dohovoru možno účinne dovoľávať len na podporu napadnutia „trestu“. Východiskovým bodom každého posúdenia existencie „trestu“ je určenie, či sa sporné opatrenie ukladá v dôsledku odsúdenia za „porušenie“. V tejto súvislosti sú tiež relevantné ostatné okolnosti, konkrétne vymedzenie sporného opatrenia podľa práva, ktoré sa uplatňuje, jeho povaha a účel, konania spojené s jeho prijatím a vykonávaním, ako aj jeho závažnosť. Závažnosť opatrenia však nie je rozhodujúca, keďže množstvo opatrení preventívnej povahy, ktoré nie sú trestnoprávne, môže mať podstatný vplyv na dotknutú osobu (rozsudok ESLP, M. v. Nemecko zo 17. decembra 2009, žaloba č. 19359/04, § 120).
- 77 V prejednávanej veci po prvé nijaké ustanovenie práva Únie nepriznáva zmrazeniu majetku zavedenému článkom 1 rozhodnutia 2011/172 trestnoprávnu povahu.
- 78 Po druhé, cieľom ustanovení zavádzajúcich režim tohto zmrazenia majetku nie je trestať akékoľvek správanie, ani zabrániť jeho zopakovaniu. Ich jediným cieľom je zachovanie majetku v držbe osôb, subjektov a orgánov uvedených v článku 1 rozhodnutia 2011/172 v súlade s cieľmi uvedenými

v článku 21 ods. 2 písm. b) a d) ZEÚ (pozri bod 44 vyššie) (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, Sison/Rada, T-47/03, neuverejnený v Zbierke, bod 101, a rozsudok Všeobecného súdu zo 7. decembra 2010, Fahas/Rada, T-49/07, Zb. s. II-5555, bod 67).

- 79 Po tretie, účinky týchto ustanovení sú časovo ohraničené a zvrátiteľné: zmrazenie majetku, ktoré stanovujú, sa podľa článku 5 rozhodnutia 2011/172 musí uplatňovať počas určitého obdobia a Rada, ktorá zabezpečuje jeho neustále sledovanie, môže kedykoľvek rozhodnúť o jeho skončení.
- 80 Toto zmrazenie majetku tak nepredstavuje správnu sankciu, ani nepatrí do pôsobnosti článku 49 ods. 1 prvej vety Charty základných práv.
- 81 Z toho vyplýva, že zásada, podľa ktorej sa ustanovenia stanovujúce správne sankcie majú vykladať striktne, nebráni Všeobecnému súdu podať široký výklad článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172, ako je ten, ktorý je uvedený v bode 67 vyššie.

– O zásade prezumpcie nevinny

- 82 Je nepochybne pravda, že zásada prezumpcie nevinny je v právnom poriadku Únie zakotvená v článku 48 ods. 1 Charty základných práv. Táto zásada, ktorá sa podľa článku 52 ods. 3 uvedenej Charty má vykladať v súlade s judikatúrou ESĽP, vyžaduje, aby nijaký zástupca verejného orgánu neoznačil osobu za vinnú z porušenia, pokiaľ jej vinu nepreukázal súd (pozri rozsudky ESĽP, *Allenet de Ribemont* z 10. februára 1995, séria A, žaloba č. 308, §§ 35 až 36, a *Lizaso Azconobieta v. Španielsko* z 28. júna 2011, žaloba č. 28834/08, § 37). Okrem toho táto zásada je porušená vyhláseniami alebo rozhodnutiami, ktoré vyvolávajú dojem, že osoba je vinná, ktoré podnecujú verejnosť k presvedčeniu o jej vine, alebo ktoré predvídajú posúdenie skutkov príslušným súdom (pozri rozsudky ESĽP, *Pandy v. Belgicko* z 21. septembra 2006, žaloba č. 13583/02, § 42, a *Pävälache v. Rumunsko* z 18. októbra 2011, žaloba č. 38746/03, § 116).
- 83 Prijatím rozhodnutia 2011/172 však samotná Rada neuznala osoby uvedené v článku 1 ods. 1 za vinné za skutočnosti postihované egyptským trestným právom alebo právom niektorého z členských štátov Únie. Okrem toho nepodnecovala „verejnosť“ k nesprávnemu presvedčeniu o vine týchto osôb. Napokon nepredvídala posúdenie skutočností príslušným súdom v Egypte. Obmedzila sa na spresnenie, že na rôzne kategórie osôb uvedené v bode 67 vyššie sa vzťahuje zmrazenie ich majetku, ktoré, ako je uvedené v bode 77 vyššie, samo osebe nemalo nijakú trestnoprávnu povahu.
- 84 Z toho vyplýva, že zásada prezumpcie nevinny nebráni výkladu článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 poskytnutému v bode 67 vyššie (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 2. septembra 2009, *El Morabit/Rada*, T-37/07 a T-323/07, neuverejnený v Zbierke, bod 40).

O dôvode, prečo boli mená žalobcov zapísané do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172

O nevyhnutnosti poskytnúť výklad dôvodu, prečo boli mená žalobcov zapísané do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172

- 85 Treba pripomenúť, že zapísanie mien žalobcov do zoznamu, ktorý tvorí prílohu rozhodnutia 2011/172, malo za následok zmrazenie ich majetku, ktorého režim je vymedzený v článkoch 1, 2, 3 a 5 tohto rozhodnutia. Okrem iného treba poznamenať, že príloha rozhodnutia 2011/172 bola uverejnená vo všetkých úradných jazykoch Únie.
- 86 Anglické znenie tejto prílohy spresňuje, že majetky žalobcov boli zmrazené z dôvodu, že každý z nich bol predmetom súdnych konaní začatých egyptskými orgánmi, ktoré sa týkali sprenevery štátnych finančných prostriedkov na základe dohovoru Organizácie Spojených národov proti korupcii (judicial

proceedings by the Egyptian authorities in respect of the misappropriation of State Funds on the basis of the United Nations Convention against corruption). Toto jazykové znenie sa teda odvoláva na jednoduché súdne „konania“ týkajúce sa žalobcov. Pri neexistencii akéhokoľvek spresnenia v tejto súvislosti treba usudzovať, že tieto konania môžu byť len konaniami spojenými s trestným stíhaním za „spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov“.

- 87 Naproti tomu, ako bolo uvedené v bode 58 vyššie, francúzske znenie prílohy rozhodnutia 2011/172, na ktoré sa žalobcovia odvolávali vo svojom liste z 13. mája 2011 odoslanom Rade, uvádza, že žalobcovia boli predmetom súdnych stíhaní zo strany egyptských orgánov za spreneveru štátnych finančných prostriedkov na základe Dohovoru Organizácie Spojených národov proti korupcii (poursuites judiciaires par les autorités égyptiennes pour détournement de fonds publics, sur la base de la convention des Nations unies contre la corruption). Pri jeho čítaní sa zdá, že žalobcovia sa stali predmetom zmrazenia majetku z dôvodu existencie „stíhaní“ trestnoprávnej povahy vedených proti nim za spreneveru štátnych finančných prostriedkov.
- 88 Medzi francúzskym a anglickým znením prílohy rozhodnutia 2011/172 tak existujú významné rozdiely.
- 89 V prípade rozdielov medzi určitými jazykovými zneniami individuálneho aktu určeného osobe, na ktorú sa vzťahuje súdna právomoc tretieho štátu, treba podať jeho výklad zohľadnením jednak ostatných jazykových znení a jednak kontextu a účelu právnej úpravy, na základe ktorej bol prijatý.
- 90 Okrem toho z ustálenej judikatúry vyplýva, že vykonávací akt sa má, pokiaľ je to možné, vykladať v súlade s ustanoveniami aktu, z ktorého vychádza (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Nemecko, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 52 a tam citovanú judikatúru).
- 91 Ako bolo uvedené v bode 26 vyššie, v prejednávanej veci príloha rozhodnutia 2011/172 predstavuje súbor individuálnych rozhodnutí vykonávajúcich článok 1 ods. 1 uvedeného rozhodnutia. Dôvod, prečo bolo žalobcom uložené zmrazenie majetku, ktoré je uvedené v tejto prílohe, sa preto má vykladať v súlade so zásadami uvedenými v predchádzajúcich dvoch bodoch.

O výklade dôvodu, prečo boli mená žalobcov zapísané do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172

- 92 Najskôr treba uviesť, že rôzne jazykové znenia prílohy rozhodnutia 2011/172 možno rozdeliť do dvoch skupín porovnateľného významu: v niektorých úradných jazykoch Únie má táto príloha znenie podobné anglickému zneniu, zatiaľ čo v iných úradných jazykoch je jej text blízky francúzskemu zneniu. Porovnanie jazykových znení uvedenej prílohy teda nič neprináša: neodhaľuje úmysel autora aktu, ani neozrejmúje prípadnú chybu v písaní týkajúcu sa jedného alebo viacerých jazykových znení.
- 93 Následne je bez ohľadu na použité jazykové znenie zrejmé, že dôvod, pre ktorý bolo žalobcom uložené zmrazenie majetku a ktorý je uvedený v prílohe rozhodnutia 2011/172, je v súlade s článkom 1 ods. 1 uvedeného rozhodnutia, ako je vyložený v bode 67 vyššie. Tento článok totiž stanovuje zmrazenie nielen majetku osôb osobne dotknutých trestným „stíhaním“ v Egypte za spreneveru štátnych finančných prostriedkov, ale tiež najmä majetku osôb dotknutých v tom istom štáte jednoduchými „súdnyimi konaniami“ (judicial proceedings) spojenými s trestným stíhaním za „spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov“.
- 94 Napokon treba uviesť, že článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 umožňuje zmrazenie majetku piatich kategórií osôb (pozri bod 67 vyššie). Francúzske znenie jeho prílohy však umožňuje zacieliť len jednu z týchto kategórií, a to kategóriu osôb trestne stíhaných za „spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov“ (pozri bod 87 vyššie). Pokiaľ ide o anglické znenie uvedenej prílohy, pokrýva tri kategórie osôb, a to okrem osôb trestne stíhaných za „spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov“ osoby stíhané za účasť pri takýchto činoch a osoby, ktoré sú predmetom súdnych konaní

spojených s trestným stíhaním za „spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov“ (pozri bod 86 vyššie). Toto posledné uvedené jazykové znenie tak poskytuje dôvod na zápis žalobcov do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172, význam a rozsah, ktorý môže širšie pokryť pôsobnosť článku 1 ods. 1 uvedeného rozhodnutia. Lepšie tak zodpovedá cieľu sledovanému týmto článkom.

- 95 V súlade s obsahom anglického znenia teda treba dospieť k záveru, že Rada zamýšľala zmrazenie majetku žalobcov z dôvodu, že boli predmetom súdneho konania v Egypte vykazujúceho spojitost', bez ohľadu na jej povahu, s obvineniami týkajúcimi sa sprenevery štátnych finančných prostriedkov.

O dodržaní kritérií stanovených v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172

- 96 Podľa kritérií stanovených v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 sa majú do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172, zapísať mená osôb patriacich do jednej z piatich kategórií uvedených v bode 67 vyššie.
- 97 Ako bolo spresnené v bode 95 vyššie, v prejednávanej veci Rada zapísala mená žalobcov do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172, z jediného dôvodu, že boli predmetom súdneho konania v Egypte spojeného s obvineniami týkajúcimi sa sprenevery štátnych finančných prostriedkov.
- 98 Ako bolo uvedené v bodoch 94 a 95 vyššie, takýto dôvod pritom patrí medzi dôvody uvedené v článku 1 ods. 1 tohto rozhodnutia. Odkazuje totiž na tri z piatich prípadov uvedených v tomto článku.
- 99 Z toho vyplýva, že Rada zapísaním mien žalobcov do zoznamu, ktorý tvorí prílohu rozhodnutia 2011/172, neporušila kritériá, ktoré sama stanovila v článku 1 ods. 1 tohto rozhodnutia.

O dodržaní kritérií stanovených v článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011

- 100 Najskôr treba pripomenúť, že štruktúra nariadenia č. 270/2011 je podobná štruktúre rozhodnutia 2011/172, v dôsledku čoho sa úvahy uvedené v bode 26 vyššie, ako bolo uvedené v bode 27 vyššie, uplatňujú *mutatis mutandis* aj na nariadenie č. 270/2011 a jeho prílohu I. Osoby, na ktoré sa vzťahuje uvedená príloha I, preto musia zodpovedať kritériám stanoveným v článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011.
- 101 Následne treba uviesť, že tieto kritériá sú zhodné s kritériami stanovenými v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172. V tejto súvislosti má článok 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011 podobné znenie ako článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172, na ktorý okrem iného odkazuje.
- 102 Napokon dôvody zapísania mien žalobcov do zoznamu uvedeného v prílohe I nariadenia č. 270/2011 sú zhodné s dôvodmi, pre ktoré boli ich mená zapísané do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172.
- 103 Z toho vyplýva, že z dôvodov uvedených vyššie treba dospieť k záveru, že kritériá stanovené v článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011 boli v prejednávanej veci dodržané.
- 104 Zo všetkého, čo bolo uvedené, vyplýva, že druhý žalobný dôvod sa musí zamietnuť.

3. O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

- 105 Podľa článku 296 druhého odseku ZFEÚ: „v právnych aktoch sa uvedú odôvodnenia...“.

- 106 Podľa článku 41 ods. 2 písm. c) Charty základných práv právo na riadnu správu vecí verejných zahŕňa najmä „povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia“.
- 107 Podľa ustálenej judikatúry odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ a článkom 41 ods. 2 písm. c) Charty základných práv musí byť prispôsobené povahe napadnutého aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý. Musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy orgánu, ktorý prijal rozhodnutie, umožňujúce dotknutým osobám spoznať dôvody prijateho opatrenia a príslušnému súdnemu orgánu uskutočniť jeho preskúmanie. Požiadavky na odôvodnenie sa musia posudzovať podľa okolností konkrétnej veci (pozri rozsudok Súdného dvora z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, body 50 a 53 a tam citovanú judikatúru).
- 108 Nevyžaduje sa, aby sa v odôvodnení špecifikovali všetky príslušné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ a článku 41 ods. 2 písm. c) Charty základných práv, sa má posudzovať nielen podľa jeho znenia, ale aj z jeho kontextu, ako aj z celkového pohľadu právnych noriem, ktoré upravujú dotknutú oblasť. Preto na jednej strane akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený vtedy, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý bol dotknutej osobe známy a ktorý jej umožňuje pochopiť dosah opatrenia, ktoré bolo voči nej prijaté (pozri rozsudok Rada/Bamba, už citovaný v bode 107 vyššie, body 53 a 54 a tam citovanú judikatúru). Na druhej strane, stupeň presnosti odôvodnenia aktu musí byť primeraný materiálnym možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, v ktorých musí byť prijatý (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, T-228/02, Zb.s. II-4665, bod 141 a tam citovanú judikatúru).
- 109 Predovšetkým by odôvodnenie opatrenia na zmrazenie majetku v zásade nemalo pozostávať iba zo všeobecnej a stereotypnej formulácie (pozri v tomto zmysle rozsudok Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, už citovaný v bode 108 vyššie, bod 143). S výhradami uvedenými v bode 108 vyššie musia byť naopak v takomto opatrení uvedené osobitné a konkrétne dôvody, pre ktoré sa Rada domnieva, že predmetná právna úprava sa uplatňuje na dotknutú osobu (pozri rozsudok Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, už citovaný v bode 108 vyššie, bod 143 a tam citovanú judikatúru; pozri v tomto zmysle rozsudok Rada/Bamba, už citovaný v bode 107 vyššie, bod 52).
- 110 V prejednávanej veci žalobcovia tvrdia, že odôvodnenie rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011 nie je dostatočné.
- 111 Na podporu tohto žalobného dôvodu žalobcovia v prvom rade uvádzajú, že Rada jasne neuviedla dôvod, prečo sa domnievala, že spĺňajú kritérium stanovené v článku 1 rozhodnutia 2011/172.
- 112 V druhom rade žalobcovia tvrdia, že odôvodnenie, ktoré je uvedené v prílohe rozhodnutia 2011/172, nie je dostatočne podrobné. Táto príloha totiž podľa nich uvádza „vágne tvrdenie súvisiace so súdnymi konaniami na základe dohovoru, ktorý žalobcom nie je známy“. V každom prípade tvrdenia uvedené v tejto prílohe podľa nich neumožňujú poznať dôvod, pre ktorý sa Rada domnieva, že reštriktívne opatrenia budú naďalej opodstatnené.
- 113 Je však zrejmé, že rozhodnutie 2011/172 jasne uvádza článok 29 ZFEÚ, na základe ktorého bolo prijaté. Následne z názvu prílohy rozhodnutia 2011/172 vyplýva, že obsahuje „zoznam fyzických a právnických osôb, subjektov a orgánov podľa článku 1“. Napokon nariadenie č. 270/2011 odkazuje na článok 215 ods. 2 ZFEÚ. Pokiaľ ide o prílohu I tohto nariadenia, jasne uvádza, že obsahuje „zoznam fyzických a právnických osôb, subjektov a orgánov podľa článku 2 ods. 1“. Rada teda jednoznačne uviedla, čo bolo podľa nej právnym základom rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011, ako aj príloh týchto aktov.
- 114 Okrem toho z rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011 vyplýva, že žalobcovia boli predmetom reštriktívnych opatrení „vzhľadom na situáciu v Egypte“, z dôvodu, že boli predmetom súdneho konania v Egypte vykazujúceho spojitost s vyšetrovaním sprenevery štátnych finančných prostriedkov

(pozri bod 86 vyššie). Skutkové úvahy, na základe ktorých sa Rada domnievala, že na žalobcov sa musí vzťahovať zmrazenie majetku stanovené článkom 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172, sú teda dostatočne podrobné na to, aby mohli spochybniť presnosť najskôr pred Radou, potom pred súdom Únie. Navyše v angličtine, jazyku použitom žalobcami v ich komunikácii s Radou, ako aj počas tohto súdneho konania, sú tieto úvahy jednoznačné.

- 115 Uvedené úvahy pritom nemajú stereotypnú povahu. Nie sú totiž koncipované ako ustanovenia so všeobecným dosahom. Ide síce nepochybne o tie isté ustanovenia, na základe ktorých bol ostatným fyzickým osobám uvedeným v prílohe rozhodnutia 2011/172, ako aj v prílohe I nariadenia č. 270/2011 zmrazený ich majetok. Týkajú sa však konkrétnej situácie žalobcov, proti ktorým, ako aj proti ostatným osobám podľa Rady sa vedú súdne konania súvisiace s vyšetrovaním sprenevery štátnych finančných prostriedkov.
- 116 Z toho vyplýva, že napadnuté akty obsahujú údaje o právnych a skutkových okolnostiach, ktoré podľa orgánu, ktorý ich prijal, zakladajú ich dôvodnosť. Z ich znenia tak jasne vyplýva uvažovanie, ktorým sa Rada riadila.
- 117 Za týchto okolností musí byť tretí žalobný dôvod zamietnutý.

4. O štvrtom žalobnom dôvode založenom na skutkových omyloch a nesprávnom právnom posúdení skutkových okolností

- 118 Ako bolo uvedené vyššie, z prílohy rozhodnutia 2011/172, ako aj z prílohy I nariadenia č. 270/2011 vyplýva, že všetkým žalobcom bol zmrazený majetok z jediného dôvodu, že boli predmetom súdnych konaní v Egypte súvisiacich s vyšetrovaním sprenevery štátnych finančných prostriedkov.
- 119 Žalobcovia v podstate tvrdia, že tento dôvod vychádza zo skutkových omylov a z nesprávneho právneho posúdenia skutkových okolností. Tento dôvod sa delí na dve časti.
- 120 V prvej časti žalobcovia tvrdia, že žalobkyne v druhom, treťom a štvrtom rade nie sú predmetom súdnych konaní v Egypte.
- 121 V druhej časti žalobcovia tvrdia, že hoci žalobca v prvom rade „je v súčasnosti predmetom súdnych konaní“, tieto konania sa netýkajú činov sprenevery štátnych finančných prostriedkov, ako sú tie, ktoré sú uvedené v prílohe rozhodnutia 2011/172.

O prvej časti tohto žalobného dôvodu

- 122 Listom z 1. apríla 2011 žalobcovia uviedli Rade, že predpokladajú, že meno žalobcu v prvom rade bolo zapísané do zoznamu uvedeného v prílohe rozhodnutia 2011/172 a prílohe I nariadenia č. 270/2011 na základe žiadosti v tomto zmysle pochádzajúcej od osoby alebo orgánu z Egypta. Okrem iného požiadali Radu na jednej strane o informáciu, kto je touto osobou alebo orgánom, a na druhej strane o poskytnutie kópie jej žiadosti a dokumentov, ktoré k nej boli priložené.
- 123 Listom zo 7. júna 2011 Rada spresnila advokátskej kancelárii zastupujúcej žalobcov, že dostala „list egyptského ministra zahraničných vecí datovaný 13. februára 2011, obsahujúci žiadosť egyptského generálneho prokurátora o zmrazenie majetku určitých bývalých ministrov a úradných predstaviteľov“, medzi ktorými bol uvedený aj žalobca v prvom rade. K tomuto listu Rady bola pripojená kópia dokumentu z 13. februára 2011, v hlavičke ktorého bol uvedený úrad egyptského ministra zahraničných vecí. V tomto nepodpísanom dokumente sa uvádzala žiadosť egyptského generálneho prokurátora, aby sa zmrazil majetok „bývalých ministrov, úradných predstaviteľov a štátnych príslušníkov“. Medzi osobami uvedenými v tejto žiadosti bol aj žalobca v prvom rade, nie však žalobkyne v druhom, treťom a štvrtom rade.

- 124 Medzitým advokátska kancelária zastupujúca žalobcov požiadala Radu listom z 13. mája 2011, aby jej poskytla najmä všetky dôkazy, z ktorých vychádzala pri stanovení zmrazenia majetku jej klientov. Uvedená advokátska kancelária následne 9. júna a 15. júla 2011 odoslala Rade ďalšie dva listy.
- 125 Listom z 29. júla 2011 Rada odpovedala na listy advokátskej kancelárie z 13. mája, 9. júna a 15. júla 2011. V tejto odpovedi sa neuvádzajú prípadné súdne konania voči žalobkyniam v druhom, treťom a štvrtom rade. Uvádza sa v ňom iba toto:
- „[Tieto osoby] boli uvedené na zozname osôb, ktorých sa týkala uvedená žiadosť o právnu pomoc egyptských orgánov (boli uvedené na priloženom zozname pod č. 2, 3 a 4). Žiadosť uvádza, že príkazy na zaistenie majetku všetkých osôb na zozname boli vydané egyptským generálnym prokurátorom a že tento príkaz bol potvrdený trestným súdom.“
- 126 K tomuto listu Rady z 29. júla 2011 bola priložená nóta označená ako NV93/11/ms z 24. februára 2011, ktorou veľvyslanectvo Egyptskej arabskej republiky v Bruseli (Belgicko) žiada vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku, aby „príslušným súdnym orgánom“ odovzdal žiadosť o právnu pomoc odoslanú od egyptského úradu generálneho prokurátora.
- 127 K tejto nóte boli priložené tri dokumenty.
- 128 Prvý z nich bol nedatovaný a nepodpísaný text žiadosti o právnu pomoc. Táto žiadosť spísaná v angličtine sa týkala „zmrazenia, prepadnutia alebo vrátenia majetku určitých ministrov a úradných predstaviteľov“. Odkazovala na „vyšetrovanie vedené egyptským ministerstvom vnútra vo veciach č. 162 a 234 z roku 2010...; č. 34, 36, 38, 39, 55 a 70 z roku 2011..., ako aj [vo] veci č. 137/2011... v súvislosti s trestnými činmi korupcie, privlastnenia si verejného majetku a trestných činov prania špinavých peňazí, ktorých sa dopustili bývalí ministri a úradní predstavitelia“ a uvádzala zoznam jedenástich osôb, medzi ktorými boli uvedení aj všetci štyria žalobcovia. Následne na jednej strane uvádzala, že egyptský generálny prokurátor rozhodol o zaistení majetku osôb uvedených na tomto zozname, a na druhej strane, že toto zaistenie bolo „schválené trestným súdom“.
- 129 Druhý dokument priložený k nóte z 24. februára 2011 zodpovedal „zoznamu bývalých úradných predstaviteľov, [ich] manželiek a detí“, pričom žalobkyne v druhom, treťom a štvrtom rade v ňom boli uvedené na druhom, treťom a štvrtom mieste.
- 130 Tretí dokument priložený k nóte z 24. februára 2011 bol označený ako zhrnutie obvinení vznesených voči žalobcovi v prvom rade vo „veci č. 38 z roku 2011“, ktorá bola uvedená v žiadosti o právnu pomoc opísanú v bode 128 vyššie. Tento dokument nebol datovaný. Okrem toho neobsahoval hlavičku ani podpis. Ale rovnako ako nóta z 24. februára 2011 a všetky ostatné dokumenty, ktoré boli jej prílohou, obsahoval odtlačok pečiatky veľvyslanectva Egyptskej arabskej republiky v Bruseli.
- 131 Nijaký z uvedených dokumentov s určitosťou neuvádzal, že žalobkyne v druhom, treťom a štvrtom rade boli v Egypte trestne stíhané za spreneveru štátnych finančných prostriedkov.
- 132 Naproti tomu žiadosť o právnu pomoc uvedená v bode 128 vyššie jednoznačne uvádza, že 24. februára 2011, t. j. menej ako jeden mesiac pred prijatím rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011, sa na všetkých žalobcov vzťahoval príkaz egyptského generálneho prokurátora o zaistení ich majetku, ktorý bol schválený trestným súdom a súvisel s vyšetrovaním sprenevery štátnych finančných prostriedkov.
- 133 Žalobcovia okrem toho nepredložili nijaký dôkaz, ktorý by vyvolával pochybnosti o presnosti skutkových tvrdení uvedených v tejto žiadosti o právnu pomoc. Naopak, rozhodnutie egyptského súdu, ktorého preklad podali do kancelárie Všeobecného súdu 5. marca 2013, potvrdzuje, že majetok žalobkyne v druhom rade bol 30. januára 2013 ešte stále zmrazený. Žalobcovia navyše na pojednávaní nespochybnili existenciu uvedeného príkazu na zaistenie.

134 Žalobkyne v druhom, treťom a štvrtom rade pritom tým, že sa na ne vzťahoval uvedený príkaz egyptského generálneho prokurátora, boli predmetom súdneho konania v Egypte súvisiaceho s vyšetrovaním sprenevery štátnych finančných prostriedkov. Rada sa teda tým, že ich takto označila v prílohe rozhodnutia 2011/172, nedopustila skutkového omylu, ani nevychádzala z nesprávneho právneho posúdenia skutkových okolností.

135 Prvá časť tohto žalobného dôvodu teda musí byť zamietnutá.

O druhej časti tohto žalobného dôvodu

136 Na podporu druhej časti tohto žalobného dôvodu žalobcovia tvrdia, že žalobca v prvom rade je obvinený len z účasti na činoch, ktoré možno považovať za nezákonné vydávanie povolení.

137 Z dokumentu uvedeného v bode 130 vyššie však jasne vyplýva, že vo „veci č. 38 z roku 2011“ bol žalobca v prvom rade „obvinený“ na jednej strane z „privlastnenia si majetku“ určitého „verejnoprávneho podniku, ktorého akcie [boli] vo vlastníctve štátu“ a na druhej strane zo „spáchania trestných činov spočívajúcich v získavaní prospechu z verejného majetku a z jeho znehodnocovania, ako aj z privlastňovania si... a uľahčovania privlastňovania si [takéhoto majetku]“.

138 Konkrétnejšie, v tomto dokumente sa žalobcovia v prvom rade vytýka, že:

- využil svoj vplyv ako generálny riaditeľ „verejnoprávneho podniku, ktorého akcie sú vo vlastníctve štátu“ na to, aby po prvé zamenil akcie v prospech „súkromnej spoločnosti“, ktorú ovládal, po druhé umožnil tejto súkromnej spoločnosti dosahovať obchodný prospech na úkor uvedeného „verejnoprávneho podniku“ a po tretie protiprávne zvýšil obchodný podiel predmetnej „súkromnej spoločnosti“ na základnom imaní „verejnoprávneho podniku“ uvedeného vyššie,
- neplatil svoje dlhy voči tomuto podniku a bankám.

139 Žalobca v prvom rade bol teda v Egypte trestne stíhaný za činy, ktoré egyptské ministerstvo vnútra kvalifikovalo ako „privlastnenie si verejného majetku“.

140 Všeobecný súd konštatuje, že táto kvalifikácia v podstate zodpovedá kvalifikácii „sprenevery štátnych finančných prostriedkov“, ktorá je uvedená v rozhodnutí 2011/172 a nariadení č. 270/2011.

141 Za týchto okolností sa Rada nedopustila skutkového omylu ani nevychádzala z nesprávnej kvalifikácie skutkových okolností, keď žalobcu v prvom rade zapísala do zoznamu, ktorý bol prílohou napadnutých rozhodnutí.

142 Žalobcovia sa snažia spochybníť tento záver tvrdením v replike, že ani žiadosť o právnu pomoc opísaná v bode 128 vyššie, ani dokumenty, ktoré tvoria jej prílohy, ich neumožňujú označiť za osoby „zodpovedné sa spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov“, ktoré tým oberajú egyptský ľud o prínosy vyplývajúce z udržateľného rozvoja hospodárstva a spoločnosti a narúšajú rozvoj demokracie v krajine, alebo ako osoby spojené s takýmito osobami.

143 Takáto okolnosť však v každom prípade nemôže mať za následok nezákonnosť napadnutých aktov. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 vymedzujúci kritériá zaradenia do zoznamu, ktorý je prílohou tohto rozhodnutia, sa týka len kategórií osôb uvedených v bode 67 vyššie. Odôvodnenie 2 rozhodnutia 2011/17 nepochybne uvádza, že tieto osoby „oberajú egyptský ľud o prínosy vyplývajúce z udržateľného rozvoja hospodárstva a spoločnosti a narúšajú rozvoj demokracie v krajine“. Táto zmienka však nepredstavuje ďalšiu podmienku, ktorá sa musí dodržať pri zaradení mena novej osoby do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172. Ide len o vysvetlenie konečného cieľa, ktorý sleduje toto rozhodnutie. Toto odôvodnenie sa totiž obmedzuje na

spresnenie, že osoby uvedené v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 môžu obrať „egyptský ľud o prínosy vyplývajúce z udržateľného rozvoja hospodárstva a spoločnosti a [narušiť] rozvoj demokracie v krajine“.

- 144 Navyše treba uviesť, že nijaké z piatich tvrdení predložených žalobcami na podporu výhrady uvedenej v bode 142 vyššie nie je dôvodné.
- 145 Po prvé, žalobcovia tvrdili, že dokumenty priložené k žiadosti o právnu pomoc opísanú v bode 128 vyššie sa „ani prinajmenšom neodvolávali na ani najmenší trestný čin“, ani neuvádzali obvinenie. Tieto dokumenty sa podľa nich obmedzovali „na zhrnutie určitých sťažností podaných proti žalobcovi v prvom rade“ a *in fine* neobsahovali „nijakú informáciu o tom, či niektorá alebo všetky sťažnosti [ktoré uvádzajú,] viedli k súdnym konaniam... za zneužitie štátnych finančných prostriedkov“.
- 146 Je nepochybne pravda, že nijaký z dokumentov priložených k žiadosti o právnu pomoc opísanú v bode 128 vyššie neuvádza nijaké odsúdenie trestnoprávnym súdom. Táto okolnosť však nie je relevantná. Osobami, ktorých sa týka článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172, totiž nie sú len osoby, ktoré boli odsúdené za trestný čin sprenevery štátnych finančných prostriedkov, ale najmä tiež osoby, ktorých sa týkajú súdne konania spojené s vyšetrovaním takýchto skutočností (pozri bod 67 vyššie).
- 147 Navyše tvrdenie, že nijaký z dokumentov priložených k žiadosti o právnu pomoc neuvádza obvinenie zo sprenevery štátnych finančných prostriedkov, je nepresné. Ako totiž bolo uvedené v bodoch 139 a 140 vyššie, dokument uvedený v bode 130 vyššie sa odvoláva na trestné stíhanie vedené v Egypte proti žalobcovi v prvom rade za činy, ktoré možno kvalifikovať ako sprenevera štátnych finančných prostriedkov.
- 148 Po druhé, žalobcovia tvrdili, že žiadosť o právnu pomoc opísaná v bode 128 vyššie „neobsah[ovala] nijaké informácie o veľkosti zmrazeného majetku alebo o druhu požadovanej právnej pomoci, o domáhanom súde alebo o dôvode, prečo [bola] táto pomoc potrebná“.
- 149 Okolnosť, že dôkazy, z ktorých Rada vychádzala, neobsahujú takéto informácie, však nemá vplyv na riešenie sporu. V každom prípade neumožňuje preukázať, že Rada sa dopustila skutkového omylu, keď usúdila, že žalobcovia boli predmetom súdnych konaní súvisiacich s vyšetrovaním sprenevery štátnych finančných prostriedkov.
- 150 Po tretie, žalobcovia uviedli, že žiadosť o právnu pomoc opísaná v bode 128 vyššie „ani nenavr[ho]vala legislatívnu činnosť Európskej únie“.
- 151 Toto tvrdenie však vychádza z nesprávneho predpokladu, že Rada mohla zmraziť majetok žalobcov len pod podmienkou, že dostala od egyptských orgánov žiadosť v tomto zmysle. Naopak, mala zmraziť zdroje všetkých osôb spĺňajúcich kritériá stanovené v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172, či už jej situáciu týchto osôb objasnili egyptské orgány alebo iné zdroje.
- 152 Po štvrté, žalobcovia tvrdili, že žiadosť o právnu pomoc opísaná v bode 128 vyššie obsahuje nepresnosti. Najskôr sa podľa nich v dokumentoch priložených k tejto žiadosti odvoláva na dlh vo výške 7 miliárd egyptských libier, hoci táto skutková okolnosť vychádza zo sťažnosti, ku ktorej sa egyptské orgány nevyjadrili. Následne „ostatné sťažnosti“ sa podľa nich netýkali sprenevery štátnych finančných prostriedkov, ale skutočností týkajúcich sa obchodnej spoločnosti, v ktorej mal štát Egypt len menšinový obchodný podiel. Tieto ostatné sťažnosti mali byť okrem toho podané bez predloženia akýchkoľvek dôkazov, ktoré by ich podporovali. Napokon sa podľa nich týkali skutočností, ktorých sa nedopustil žalobca v prvom rade, ale spoločnosti, v ktorých mal väčšinové obchodné podiely.
- 153 Je nepochybne pravda, že v dokumente uvedenom v bode 130 vyššie sa v opise jedinej veci, ktorá sa týka žalobcu v prvom rade, t. j. „veci č. 38 z roku 2011“, uvádza, že nezaplatil dlh vo výške 7 miliárd egyptských libier. Žalobcovia však nepredložili nijaký dôkaz, ktorý by mohol preukázať, že toto

tvrdenie je nepresné. V každom prípade prípadná nepresnosť týkajúca sa tohto tvrdenia by nemohla mať akýkoľvek vplyv na riešenie sporu. Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 137 až 140 vyššie by totiž sama osebe nepostačovala na preukázanie, že na základe dokumentu uvedeného v bode 130 vyššie Rada nemohla považovať žalobcu v prvom rade za osobu, ktorá je predmetom súdnych konaní súvisiacich s vyšetrovaním sprenevery štátnych finančných prostriedkov.

- 154 Pokiaľ ide o tvrdenia uvedené v bode 152 vyššie, uvádzajú „sťažnosti“, ktoré sa podľa žalobcov líšia od sťažnosti, ktorá sa týka dlhu vo výške 7 miliárd egyptských libier uvedenej v bode 153 vyššie. Týkajú sa teda vecí odlišných od „veci č. 38 z roku 2011“ uvedenej v dokumente uvedenom v bode 130 vyššie, z ktorých Rada pri prijímaní napadnutých aktov nevychádzala.
- 155 Po piate, žalobcovia uviedli, že žiadosť o právnu pomoc opísaná v bode 128 vyššie bola sprevádzaná neúplnými dokumentmi. Tvrdili, že orgány Spojeného kráľovstva odmietli vyhovieť žiadosti o zmrazenie ich majetku, lebo egyptské orgány im neposkytli dostatok informácií na odôvodnenie takéhoto opatrenia.
- 156 Ako však bolo uvedené, treba konštatovať, že informácie poskytnuté v žiadosti o právnu pomoc a jej prílohách umožňovali dospieť k záveru, že žalobcovia boli predmetom súdnych konaní súvisiacich s vyšetrovaním sprenevery štátnych finančných prostriedkov. Okrem toho treba uviesť, že tvrdenie o správaní orgánov Spojeného kráľovstva sa týka skutočností, ktoré nie sú predmetom tohto sporu. Takéto skutočnosti tak nie sú relevantné na rozhodnutie tohto sporu, a to o to viac, že žalobcovia nepresnili, aké dokumenty boli odoslané egyptskými orgánmi orgánom Spojeného kráľovstva.
- 157 Druhá časť teda musí byť zamietnutá ako celok a v dôsledku toho nemožno vyhovieť tomuto žalobnému dôvodu.

5. O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu

- 158 Žalobcovia tvrdia, že bolo porušené právo na obhajobu a právo na účinnú súdnu ochranu. Tento žalobný dôvod sa skladá z troch častí.

O prvej časti

- 159 Žalobcovia uvádzajú, že dôkazy, na základe ktorých im bol zmrazený majetok, im neboli oznámené.
- 160 Takéto tvrdenie je skutkovo nepodložené.
- 161 Podľa judikatúry je Rada povinná sprístupniť dôkazy, z ktorých vychádzala pri stanovovaní zmrazenia majetku, iba na žiadosť dotknutej osoby. Poskytnutie takýchto dôkazov z vlastného podnetu by totiž predstavovalo neprimeranú požiadavku (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, Zb. s. II-3967, bod 97).
- 162 V prejednávanej veci žalobcovia skutočne požiadali Radu, aby im predložila dôkazy, na základe ktorých bolo prijaté rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011. Ako totiž bolo uvedené v bode 122 vyššie, advokátska kancelária zastupujúca žalobcov listom z 1. apríla 2011 uviedla, že predpokladá, že rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011 boli prijaté vzhľadom na „žiadosť [v tomto zmysle] pochádzajúcu od osoby alebo orgánu z Egypta“ a požiadala Radu, aby „poskytla kópiu tejto žiadosti a dokumentov s tým spojených“. Z bodu 124 vyššie okrem iného vyplýva, že listom z 13. mája 2011 táto advokátska kancelária pripomenula, že žalobcovia „potrebujú dôkazy a informácie, [aby mohli] vyvrátiť dôkazy použité voči [nim], ktoré údajne odôvodňujú [zapísanie ich mien do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172]“.

163 Treba pritom konštatovať, že Rada vyhovelá žiadostiam žalobcov.

164 Na jednej strane totiž z dokumentov v spise vyplýva, že listom zo 7. júna 2011 uvedeným v bode 123 vyššie Rada odpovedala na žiadosť z 1. apríla 2011, pričom uviedla, že žalobcov odkazuje na dokument datovaný „13. februára 2011 od egyptského ministra zahraničných vecí obsahujúci žiadosť egyptského generálneho prokurátora o zmrazenie majetku určitých bývalých ministrov a úradných predstaviteľov, opierajúcu sa o dohovor Organizácie Spojených národov proti korupcii, a ktorá uvádza [žalobcu v prvom rade] na zozname dotknutých osôb“. Tento dokument z 13. februára 2011 tvoril prílohu listu Rady.

165 Na druhej strane listom z 29. júla 2011 uvedeným v bode 125 vyššie Rada predovšetkým odpovedala na list z 13. mája 2011. Advokátsku kanceláriu zastupujúcu žalobcov v ňom vyzvala, aby zohľadnila nielen „informácie [ktoré] už boli oznámené v predchádzajúcom liste Rady zo 7. júna 2011“, ale aj „nótu... egyptského zastupiteľstva v E[urópskej] ú[nii] z 24. februára 2011, ktorá opakuje žiadosť o právnu pomoc pochádzajúcu od egyptského generálneho prokurátora“. Táto nóta, rovnako ako žiadosť o právnu pomoc, ktoré sú opísané v bodoch 126 a 128 vyššie, boli pripojené k uvedenému listu Rady.

166 Prvá časť tohto odvolacieho dôvodu sa preto musí zamietnuť.

O druhej časti

167 Žalobcovia vo svojej žalobe tvrdia, že dôvod, prečo im bol zmrazený majetok, je príliš vágny. Okrem toho vo svojej replike tvrdia, že Rada uviedla skutočný dôvod tohto zmrazenia majetku až vo svojom vyjadrení k žalobe. Preto podľa nich nemali možnosť účinne napadnúť tento dôvod v okamihu, keď bolo prijaté rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011.

168 Tieto tvrdenia však v každom prípade vychádzajú z nepresného predpokladu.

169 Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, je totiž rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011 dostatočne odôvodnené (pozri bod 116 vyššie). Ich odôvodnenie bolo okrem toho zopakované žalobcami v ich liste z 13. mája 2011 určenom Rade.

170 Druhú časť druhého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť.

O tretej časti

171 Po prvé žalobcovia uvádzajú, že Rade zaslali listom z 13. mája 2011 rôzne pripomienky, ale že Rada vo svojom liste z 29. júla 2011 neodpovedala na všetky tvrdenia predložené v tejto súvislosti. Podľa nich Rada predovšetkým neodpovedala na pripomienky týkajúce sa politickej motivácie konaní vedených v Egypte voči žalobcovi v prvom rade, ani na tvrdenia týkajúce sa porušenia práva na obhajobu počas týchto konaní.

172 Po druhé žalobcovia tvrdia, že rozhodnutie 2011/172 ani nariadenie č. 270/2011 nespresňujú, že dôvody individuálnych opatrení na zmrazenie majetku, ktoré sa ich týkajú, ako aj dôkazy, o ktoré sa tieto opatrenia opierajú, im musia byť oznámené. Dodávajú, že tieto akty neuvádzajú, že osoby, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie majetku, musia byť vypočuté a že sa musí zohľadniť ich stanovisko. Napokon tvrdia, že rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011 „nestanovujú postup oznámenia dôkazov, o ktoré sa opiera rozhodnutie zapísať mená žalobcov do zoznamu, ani nestanovujú vyčkat' na ich odpoveď a riadne preveriť tvrdenia a dôkazy odôvodňujúce rozhodnutie zapísať mená žalobcov do zoznamu a ponechať ich tam“.

- 173 Po tretie žalobcovia tvrdia, že dôvody opatrení na zmrazenie majetku prijatých voči nim im neboli oznámené pred uverejnením rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011. Zdôrazňujú tiež, že neboli vopred informovaní o tom, že sa na nich budú vzťahovať opatrenia na zmrazenie majetku.
- 174 Takéto tvrdenia nemôžu uspieť.
- 175 Totiž po prvé ani rozhodnutie 2011/172, ani nariadenie č. 270/2011, ani nijaká iná norma ani zásada neukladá Rade odpovedať na každú pripomienku, ktorú jej žalobcovia predložia po prijatí rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011, pod sankciou nezákonnosti individuálnych opatrení na zmrazenie majetku prijatých na základe ustanovení týchto aktov so všeobecnou pôsobnosťou. Preto iba okolnosť, že Rada osobitne neodpovedala na tvrdenia žalobcov, podľa ktorých konania vedené v Egypte voči žalobcovi v prvom rade mali politický dôvod a porušovali práva na obhajobu, nemôže mať vplyv na zákonnosť postupu po prijatí rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011, a to bez ohľadu na dôvodnosť takýchto tvrdení.
- 176 Po druhé, prvé opatrenie na zmrazenie majetku, ako je opatrenie prijaté voči žalobcom na základe prílohy rozhodnutia 2011/172 a prílohy I nariadenia č. 270/2011, musí mať možnosť využiť moment prekvapenia. Z tohto dôvodu Rada nie je povinná pred prijatím takéhoto opatrenia oznámiť dotknutej osobe dôvody tohto opatrenia (rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 52 vyššie, bod 338). Rovnako nemá povinnosť upozorniť osoby, na ktoré sa vzťahuje opatrenie tohto druhu, na jeho skoré prijatie.
- 177 Po tretie, ako vyplýva z dvoch predchádzajúcich bodov, nijaké ustanovenie ani zásada nevyžadujú, aby akty Únie vymedzujúce režim, ktorým sa musia riadiť individuálne opatrenia na zmrazenie majetku, obsahovali ustanovenia alebo samy zavádzali postupy, ako sú postupy opísané v bode 172 vyššie.
- 178 Okrem toho, aj keby sa predpokladalo, že tvrdeniami uvedenými v bodoch 171 až 173 vyššie žalobcovia tiež chceli v prvom rade uviesť, že ani dôkazy, na základe ktorých im bol zmrazený majetok, ani dôvody tohto zmrazenia majetku im neboli oznámené po prijatí rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011, a v druhom rade, že Rada ich nevypočula, treba konštatovať, že takáto argumentácia musí byť zamietnutá.
- 179 Totiž, po prvé, tvrdenie, že Rada neoznámila dôkazy, z ktorých vychádzala, musí byť zamietnuté z dôvodov uvedených v bodoch 161 až 165 vyššie.
- 180 Po druhé, zásada dodržania práva na obhajobu, ako aj právo na účinný opravný prostriedok zaručené článkom 47 ods. 1 Charty základných práv v zásade vyžadujú, aby orgán Únie, ktorý prijíma akt zavádzajúci reštriktívne opatrenia voči osobe alebo subjektu, oznámil dôvody, z ktorých tento akt vychádza, prinajmenšom tak skoro, ako je to možné po jeho prijatí, aby sa týmto osobám alebo subjektom umožnilo brániť svoje záujmy alebo uplatniť svoje právo na opravný prostriedok (pozri v tomto zmysle rozsudky Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 52 vyššie, body 335 a 336, a Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 161 vyššie, bod 92). Rada zvyčajne splní túto povinnosť individuálnym oznámením (rozsudok Súdneho dvora zo 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Rada, C-548/09 P, Zb. s. I-11381, body 52 a 55).
- 181 Napriek tomu okolnosť, že samotná Rada neoznámila dôvody aktu stanovujúceho reštriktívne opatrenia, nemôže mať vplyv na platnosť tohto aktu, pokiaľ v dôsledku tohto opomenutia dotknutá osoba alebo subjekt neboli pozbavení možnosti poznať odôvodnenie tohto aktu v dostatočnom čase a posúdiť jeho dôvodnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. novembra 2011, Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 180 vyššie, bod 55).

- 182 V prejednávanej veci v každom prípade zo samotného znenia uvedeného listu, ktorý advokátska kancelária zastupujúca žalobcov odoslala Rade 13. mája 2011, ako aj žaloby vyplýva, že žalobcovia mohli mať prístup k dôvodom rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011 v dostatočnom čase na to, aby mohli napadnúť tieto akty. Predovšetkým na tretej strane uvedeného listu zopakovali časť dôvodov týchto aktov.
- 183 Po tretie, fyzické a právnické osoby, na ktoré sa vzťahuje prvé rozhodnutie o zmrazení ich majetku, majú právo byť vypočuté Radou po prijatí tohto rozhodnutia. Rada však nie je povinná vypočuť tieto osoby z úradnej moci (rozsudky Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 52 vyššie, bod 341, a zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 161 vyššie, bod 98).
- 184 V prejednávanej veci z nijakého z dokumentov v spise, ktoré predložili žalobcovia, najmä z listov z 1. apríla a 13. mája 2011, ani z ich písomných pripomienok k rozhodnutiu 2011/172 a nariadeniu č. 270/2011 nevyplýva, žeby sa domáhali toho, aby ich Rada vypočula po prijatí uvedených aktov. Za týchto okolností sa tieto osoby, ktoré v každom prípade nemali nijaké právo byť vypočuté pred prijatím rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011 (rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 52 vyššie, bod 341), nemôžu dôvodne sťažovať, že Rada ich nevypočula.
- 185 Tretia časť teda musí byť zamietnutá a v dôsledku toho nemožno vyhovieť tomuto žalobnému dôvodu.

6. O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení práva vlastniť majetok

- 186 Žalobcovia uvádzajú porušenie práva vlastniť majetok. Na podporu tohto žalobného dôvodu uvádzajú štyri súbory tvrdení.
- 187 Po prvé tvrdia, že Rada nepreukázala, že zmrazenie ich majetku predstavovalo najmenej obmedzujúce opatrenie na zaistenie cieľa sledovaného rozhodnutím 2011/172 a nariadením č. 270/2011. Podľa nich teda zmrazenie majetku, ktoré im Rada stanovila, nie je proporcionálne. Na podporu takéhoto tvrdenia najskôr dodávajú, že nebol poskytnutý nijaký údaj o veľkosti majetku, ktorý údajne spreneverili. Následne tvrdia, že zmrazenie majetku, ktoré sa na nich vzťahuje v Egypte, je dostatočné, keďže sa týka majetku s hodnotou oveľa vyššou, ako je hodnota majetku, ktorý údajne spreneverili.
- 188 Po druhé žalobcovia v replike spresňujú, že zákaz určený tretím osobám v zmysle článku 1 ods. 2 rozhodnutia 2011/172 sprístupniť im hospodárske zdroje je nelogický, neproporcionálny a kontraproduktívny vzhľadom na cieľ sledovaný Radou, t. j. vrátenie štátnych finančných prostriedkov, ktoré mohli byť spreneverené, po skončení súdnych konaní vedených v Egypte.
- 189 Po tretie žalobcovia tvrdia, že rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011 výrazne a dlhodobo ohrozujú ich dobré meno, keďže ich dôsledkom je nielen zmrazenie celého ich majetku v Únii, ale že ich tiež „nálepkujú“ ako osoby, ktoré ukradli majetok Egypta a predstavujú tak nepriateľov egyptského ľudu.
- 190 Po štvrté žalobcovia tvrdia, že Rada nepreukázala, že „zákaz cestovať“ bol odôvodnený a proporcionálny.
- 191 V tejto súvislosti Všeobecný súd najskôr konštatuje, že tretí súbor tvrdení uvedený v bode 189 vyššie musí byť v každom prípade zamietnutý. Treba totiž zdôrazniť, že dôležitosť cieľov sledovaných rozhodnutím 2011/172 a nariadením č. 270/2011 môže odôvodniť ich negatívne dôsledky, a to aj značné, pre žalobcov bez toho, aby to malo vplyv na ich zákonnosť (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 30. júla 1996, Bosphorus, C-84/95, Zb. s. I-3953, bod 26, a zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 161 vyššie, bod 70).

192 Okrem toho, štvrtému súboru tvrdení uvedenému v bode 190 vyššie chýba akýkoľvek obsah. Ani rozhodnutie 2011/172, ani nariadenie č. 270/2011 nezavádzajú voči žalobcom nijaký zákaz cestovať.

193 Teda iba prvé dva súbory tvrdení uvedené v bodoch 187 a 188 vyššie môžu skutočne slúžiť na podporu žalobného dôvodu založeného na porušení práva vlastníť majetok. Ako také budú teda postupne preskúmané ďalej.

O prvom súbore tvrdení

194 Podľa článku 17 ods. 1 Charty základných práv:

„Každý má právo vlastníť svoj oprávnene nadobudnutý majetok, užívať ho, nakladať s ním a odkázať ho. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku, s výnimkou verejného záujmu, v prípadoch a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon, pričom musí byť včas vyplatená spravodlivá náhrada. Užívanie majetku môže byť upravené zákonom v nevyhnutnej miere v súlade so všeobecným záujmom.“

195 V prejednávanej veci Rada rozhodnutím 2011/172 a nariadením č. 270/2011 zmrazila na dobu určitú okrem iného majetok vo vlastníctve žalobcov. O Rade sa tak musí usudzovať, že obmedzila výkon práva žalobcov uvedeného v článku 17 ods. 1 Charty základných práv (pozri v tomto zmysle rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 52 vyššie, bod 358). Právo vlastníť majetok, tak ako je chránené týmto článkom, však nie je absolútnou požiadavkou (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora zo 14. mája 1974, Nold/Komisia, 4/73, Zb. s. 491, bod 14, a Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 52 vyššie, bod 355) a v dôsledku toho môže byť predmetom obmedzení za podmienok stanovených v článku 52 ods. 1 Charty základných práv.

196 Podľa tohto posledného uvedeného článku jednak „akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v... Charte [základných práv] musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd“ a jednak „za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných“.

197 Na to, aby bolo obmedzenie výkonu práva vlastníť majetok v súlade s právom Únie, v každom prípade musí zodpovedať trom podmienkam.

198 Po prvé, obmedzenie musí byť „ustanovené zákonom“ (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 1. júla 2010, Knauf Gips/Komisia, C-407/08 P, Zb. s. I-6375, bod 91). Inými slovami opatrenie, o ktoré ide, musí mať právny základ.

199 Po druhé, obmedzenie musí sledovať cieľ všeobecného záujmu uznaný ako taký Úniou. K týmto cieľom patria tie, ktoré sú sledované v rámci SZBP a uvedené v článku 21 ods. 2 písm. b) a d) ZEÚ, t. j. podpora demokracie, právneho štátu a ľudských práv, ako aj udržateľný rozvoj rozvojových krajín s hlavným cieľom odstrániť chudobu.

200 Po tretie, obmedzenie nesmie byť neproporcionálne. Na jednej strane musí byť potrebné a primerané sledovanému cieľu (pozri v tomto zmysle rozsudky Bosphorus, už citovaný v bode 191 vyššie, bod 26, a Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 52 vyššie, body 355 a 360). Na druhej strane nesmie byť dotknutá „podstata“, teda obsah dotknutého práva alebo slobody (pozri v tomto zmysle rozsudky Nold/Komisia, už citovaný v bode 195 vyššie, bod 14, a Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 52 vyššie, bod 355).

201 V prejednávanej veci však nie je splnená ani jedna z týchto podmienok.

- 202 V prvom rade sa totiž na obmedzenie výkonu práva vlastníť majetok, o ktoré ide, musí hľadiť ako na „ustanovené zákonom“ v zmysle článku 52 ods. 1 Charty základných práv, keďže boli dodržané kritériá stanovené v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 a článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011 (pozri body 99 a 103 vyššie).
- 203 V druhom rade, ako bolo konštatované v bode 44 vyššie, rozhodnutie 2011/172 a jeho príloha skutočne prispievajú k dosiahnutiu cieľov všeobecného záujmu uvedených v článku 21 ods. 2 písm. b) a d) ZEÚ. To isté platí, pokiaľ ide o nariadenie č. 270/2011 a jeho prílohu v rozsahu, v akom odrážajú ustanovenia rozhodnutia 2011/172.
- 204 V treťom rade na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia (pozri bod 187 vyššie), obmedzenie výkonu práva žalobcov vlastníť majetok sa nejaví ako neproporcionálne.
- 205 Zásada proporcionality totiž ako všeobecná zásada práva Únie vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie neprekračovali hranice toho, čo je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou. Preto ak sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, treba sa prikloniť k najmenej obmedzujúcemu opatreniu a spôsobené zásahy nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (rozsudok Súdneho dvora z 12. júla 2001, Jippes a i., C-189/01, Zb. s. I-5689, bod 81, a rozsudok Všeobecného súdu zo 6. mája 2010, Comune di Napoli/Komisia, T-388/07, neuvverejnený v Zbierke, bod 143).
- 206 Opatrenia, ktoré Rada prijala na základe článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 a článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011, sú pritom primerané na dosiahnutie cieľov pripomenutých v bode 203 vyššie. Tieto opatrenia totiž účinne prispievajú k uľahčeniu zistenia sprenevery štátnych finančných prostriedkov, ku ktorým došlo na úkor egyptských orgánov, a umožňujú, aby bolo pre tieto orgány ľahšie dosiahnuť vrátenie prospechu z takejto sprenevery. Ako pritom vyplýva z bodov 139 až 141 vyššie, z dokumentov v spise vyplýva, že žalobca v prvom rade bol v Egypte stíhaný za činy, ktoré možno kvalifikovať ako „sprenevera štátnych finančných prostriedkov“.
- 207 Okrem toho žalobcovia nepreukázali, že Rada mohla rozhodnúť o prijatí menej obmedzujúcich opatrení, ktoré by pritom boli rovnako primerané ako opatrenia stanovené rozhodnutím 2011/172 a nariadením č. 270/2011.
- 208 Vzhľadom na chýbajúce súdne rozhodnutie vyjadrujúce sa k dôvodnosti súdnych konaní vedených v Egypte totiž Rada v deň prijatia rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011 nemohla poznať povahu prípadnej sprenevery egyptských štátnych finančných prostriedkov, ktorej sa mal dopustiť žalobca v prvom rade, ani sama uviesť jej rozsah. Nemohla teda oddeliť na jednej strane majetok, ktorý môže tvoriť súčasť imania žalobcov pochádzajúceho z takejto sprenevery, a na druhej strane zostávajúci majetok tvoriaci imanie žalobcov. Za týchto okolností nič neumožňovalo Rade predpokladať, že zaistenie majetku žalobcov, ktoré uskutočnili egyptské orgány (pozri bod 132 vyššie), postačuje na pokrytie prípadného budúceho odsúdenia žalobcu v prvom rade.
- 209 Napokon zásahy spôsobené spornými opatreniami na zmrazenie majetku nie sú neproporcionálne vo vzťahu k sledovaným cieľom. V tejto súvislosti treba predovšetkým na jednej strane poznamenať, že tieto opatrenia sú svojou povahou dočasné a zvrátiteľné (pozri bod 79 vyššie), a preto neohrozujú „podstatu“ práva vlastníť majetok a na druhej strane, že v súlade s článkom 1 ods. 3 rozhodnutia 2011/172 sa od nich možno okrem iného odchýliť, aby sa zabezpečili „základné potreby“, náklady na právne zastupovanie alebo dokonca „mimoriadne výdavky“ dotknutých osôb.

O druhom súbore tvrdení

- 210 Tvrdením uvedeným v bode 188 vyššie, ktoré bolo po prvýkrát predložené v replike, žalobcovia v podstate uviedli námietku nezákonnosti v zmysle článku 277 ZFEÚ založenú na tom, že zákaz určený tretím osobám v zmysle článku 1 ods. 2 rozhodnutia 2011/172 sprístupniť im dodatočné hospodárske zdroje predstavuje neproporcionálny zásah do práva vlastníť majetok.
- 211 Na jednej strane sa pritom podľa článku 52 ods. 3 Charty základných práv článok 17 ods. 1 tejto Charty, ktorý zaručuje právo vlastníť majetok, má vykladať v súlade s judikatúrou ESLP týkajúcou sa článku 1 Prvého protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na pokojné užívanie „majetku“.
- 212 Na druhej strane podľa judikatúry ESLP článok 1 prvého protokolu nezaručuje právo na nadobudnutie „majetku“. Sťažovateľ môže namietat porušenie tohto článku len vtedy, ak akty, ktoré namieta, sa týkajú jeho „majetku“ v zmysle tohto ustanovenia. Pojem „majetok“ sa môže vzťahovať tak na „vlastný majetok“, ako aj na „majetkové hodnoty“, vrátane pohľadávok, v zmysle ktorých žalobca môže tvrdiť, že má prinajmenšom „legitímne očakávanie“, že bude môcť skutočne využívať právo vlastníť majetok. Ak má dotknutý majetkový záujem povahu pohľadávky, môže sa považovať za „majetkovú hodnotu“ len vtedy, ak má dostatočný právny základ (pozri rozsudok ESLP, Kopecký v. Slovenská republika z 28. septembra 2004, sťažnosť č. 44912/98, §§ 35 a 52 a tam citovanú judikatúru).
- 213 V prejednávanej veci z článku 1 ods. 6 rozhodnutia 2011/172 vyplýva, že odsek 2 tohto článku nebráni tomu, aby sa na zmrazené účty pripísali úroky alebo iné výnosy z týchto účtov, ani nezakazuje uskutočnenie platieb splatných na základe zmlúv, dohôd alebo záväzkov vzniknutých pred dátumom, keď sa tieto účty zmrazili. Článok 1 ods. 2 rozhodnutia 2011/172 tak zakazuje iba nové prevody finančných prostriedkov uskutočnené tretími osobami, ktoré ku dňu nadobudnutia platnosti tohto rozhodnutia neboli stanovené nijakým právnym aktom.
- 214 Ak však žalobcovia odvolávaním sa na toto ustanovenie chcú tvrdiť, že zakazuje tretím osobám uskutočnenie platieb splatných na základe právnych aktov predchádzajúcich nadobudnutiu platnosti zmrazenia ich majetku, treba potom konštatovať, že v takom prípade námietka nezákonnosti, ktorú vzniesli, vychádza z nepresného predpokladu.
- 215 Pokiaľ ide o budúce platby, ktoré pri nadobudnutí platnosti zmrazenia majetku neboli uvedené v nijakom právnom akte, žalobcovia sa nesprávne domnievajú, že patria do pôsobnosti článku 17 ods. 1 Charty základných práv. Rada tým, že zakázala tretím osobám ich uskutočnenie, nezbavila žalobcov nijakého „majetku“ v zmysle judikatúry ESLP uvedenej v bode 212 vyššie.
- 216 Bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k otázke, či predloženie tvrdenia, ktoré je uvedené v bode 188 vyššie, v replike bolo oneskorené (pozri bod 54 vyššie), ho teda treba zamietnuť.
- 217 V dôsledku toho po uvedení okrem iného, že piaty žalobný dôvod založený na porušení práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu musí byť zamietnutý, Všeobecnému súdu neostáva nič iné, len zamietnuť aj šiesty žalobný dôvod ako celok.

7. O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení slobody podnikania

- 218 Podľa článku 16 Charty základných práv „sloboda podnikania sa uznáva v súlade s právom Únie, vnútroštátnymi právnymi predpismi a [vnútroštátnou] praxou“.
- 219 V prejednávanej veci žalobcovia implicitne uvádzajú porušenie tohto ustanovenia. Na podporu tohto žalobného dôvodu uvádzajú, že rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011 im úplne zakazujú uskutočňovať hospodárske činnosti v Únii s cieľom dosahovať zisk.

- 220 Treba však konštatovať, že bezprostredným cieľom týchto aktov nie je brániť tomu, aby žalobcovia mohli vykonávať takéto činnosti.
- 221 Za týchto okolností treba usudzovať, že tvrdeniami pripomenutými v bode 218 vyššie žalobcovia tvrdia, že rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011 zmrazením ich majetku, ktorý majú na území Únie, a zákazom tretím osobám, aby im v rámci Únie dali k dispozícii dodatočné hospodárske zdroje, majú v praxi nepriamo za následok bránenie im vo vykonávaní akejkoľvek hospodárskej činnosti v Únii s cieľom dosahovať zisk.
- 222 Aj keby sa tento žalobný dôvod vykladal v tomto zmysle, nemožno mu vyhovieť.
- 223 Ako totiž bude pripomenuté, žalobcovia na podporu tohto žalobného dôvodu neuviedli, že rôzne zákazy stanovené rozhodnutím 2011/172 a nariadením č. 270/2011 im bránia v obchodovaní s fyzickými a právnickými osobami nachádzajúcimi sa na území Únie, pričom pokiaľ ide o nich, majú pobyt mimo tohto územia.
- 224 Obmedzili sa na tvrdenie, že tieto akty im v praxi bránia vo vykonávaní akejkoľvek hospodárskej činnosti v Únii s cieľom dosahovať zisk.
- 225 Žalobcovia, ktorí sú všetci egyptskými štátnymi príslušníkmi, však nepreukázali, že aj pred prijatím rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011 boli ako štátni príslušníci tretej krajiny oprávnení vykonávať na území členských štátov hospodársku činnosť s cieľom dosahovať zisk.
- 226 Preto nemôžu dôvodne tvrdiť, že v dôsledku rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011 majú zakázané vykonávanie hospodárskej činnosti v Únii s cieľom dosahovať zisk.
- 227 Aj keby žalobcovia chceli namietat tvrdenie uvedené v bode 223 vyššie, žalobný dôvod by v každom prípade musel byť zamietnutý.
- 228 Je nepochybne pravda, že podľa článku 1 ods. 2 rozhodnutia 2011/172 bolo tretím osobám zakázané sprístupniť žalobcom dodatočné hospodárske zdroje a že tento zákaz nepriamo obmedzil ich schopnosť vstupovať do obchodných vzťahov s fyzickými alebo právnickými osobami s bydliskom alebo sídlom v rámci Únie.
- 229 Po prvé, toto obmedzenie zavedené ustanovením všeobecnej povahy rozhodnutia 2011/172 je však, ako bolo uvedené v bode 202 vyššie, stanovené zákonom.
- 230 Po druhé, toto obmedzenie zodpovedá rovnakému cieľu všeobecného záujmu ako je cieľ sledovaný zmrazením existujúceho majetku žalobcov (pozri bod 203 vyššie).
- 231 Po tretie, obmedzenie, o ktoré ide, nie je neproporcionálne.
- 232 Na jednej strane je tento zákaz vhodný vzhľadom na cieľ napadnutých aktov, ktorým je pomôcť egyptským orgánom pri zistení a vymáhaní majetku pochádzajúceho z prípadnej sprenevery egyptských štátnych finančných prostriedkov. Akákoľvek zmena majetkovej situácie žalobcov vyplývajúca z právnych aktov neskorších ako rozhodnutie 2011/172 totiž môže spraviť komplexnejším, ba až znemožniť, rozlišovanie medzi na jednej strane majetkom, ktorý môže pochádzať zo sprenevery egyptských finančných prostriedkov, a na druhej strane zostávajúcim majetkom vo vlastníctve žalobcov. Skutočnosť, že majetok v držbe žalobcov nemožno zvýšiť prevodmi, ktorých dôvody pochádzajú z obdobia po prijatí rozhodnutia 2011/172, uľahčuje identifikovanie egyptských štátnych finančných prostriedkov, ktoré mohli byť spreneverené v neprospech egyptských orgánov, a ich vrátenie týmto orgánom.

233 Na druhej strane neexistuje opatrenie, ktoré by bolo menej obmedzujúce ako zákaz stanovený v článku 1 ods. 2 rozhodnutia 2011/172 spojený so zmrazením majetku stanoveným v článku 1 ods. 1 toho istého rozhodnutia, na zaistenie majetku v držbe žalobcov v rámci Únie a tým aj na uľahčenie zistenia výťažku prípadnej sprenevery štátnych finančných prostriedkov, ku ktorým došlo v prospech žalobcov, a jeho vrátenia egyptským orgánom.

8. O ôsmom žalobnom dôvode založenom na „zjavne nesprávnom posúdení“

234 Žalobcovia namietajú „zjavne nesprávne posúdenie“. Na podporu tohto žalobného dôvodu uvádzajú dve tvrdenia.

235 Prvým tvrdením uvádzajú, že Rada zapísaním ich mien do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172, nedodrжала kritériá uvedené v článku 1 tohto rozhodnutia, čo označujú za „zjavne nesprávne posúdenie“.

236 Treba však konštatovať, že aj keď bolo toto tvrdenie predložené na podporu tohto žalobného dôvodu, je zhodné s druhým žalobným dôvodom založeným najmä na nedodržaní kritérií stanovených v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172. Musí byť teda zamietnuté z dôvodov uvedených v bodoch 57 až 99 vyššie.

237 Druhým tvrdením žalobcovia uvádzajú, že Rada sa zjavne nesnažila „posúdiť“, či sú „skutočne“ „zodpovední“ za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov. Tým tvrdia, že Rade prislúchalo preveriť, či sú trestnoprávne zodpovední za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov.

238 Ako však vyplýva z bodu 67 vyššie, takéto tvrdenie vychádza z nepresného predpokladu, že zmrazenie majetku, o ktoré ide, sa môže vzťahovať iba na osoby odsúdené za takéto činy.

239 Ôsmy žalobný dôvod teda musí byť zamietnutý.

240 Zo všetkého, čo bolo uvedené, vyplýva, že žaloba sa musí zamietnuť.

O trovách

241 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je zaviazaný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

242 Podľa článku 87 ods. 4 rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje vlastné trovy konania.

243 Keďže žalobcovia nemali v prejednávanej veci úspech, treba ich zaviazat' na náhradu trov konania. Okrem toho, Komisia ako inštitúcia, ktorá je vedľajším účastníkom konania, znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

- 2. Ahmed Abdelaziz Ezz, ako aj Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin a Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Rada Európskej únie.**
- 3. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 27. februára 2014.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	2
Konanie a návrhy účastníkov konania	5
Právny stav	5
1. O prvom žalobnom dôvode založenom na tom, že rozhodnutie 2011/172 a nariadenie č. 270/2011 nemajú nijaký právny základ	6
O rozsahu argumentácie žalobcov	6
O námietke nezákonnosti týkajúcej sa článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172	7
Zmysel a dosah článku 29 ZEÚ	7
Dodržanie ustanovení článku 29 ZEÚ	8
O námietke nezákonnosti týkajúcej sa článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011	9
2. O druhom žalobnom dôvode založenom na nedodržaní kritérií, podľa ktorých možno do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011, zapísať mená určitých osôb	10
O kritériách zaradenia do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172	10
O nevyhnutnosti podať výklad článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172	11
O výklade článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172	11
O zlučiteľnosti výkladu rozhodnutia 2011/172 so zásadami a normami vyššej právnej sily	12
– O zásade, podľa ktorej ustanovenia stanovujúce správne sankcie sa vykladajú striktné	12
– O zásade prezumpcie nevinny	13
O dôvode, prečo boli mená žalobcov zapísané do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172 ..	13
O nevyhnutnosti poskytnúť výklad dôvodu, prečo boli mená žalobcov zapísané do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172	13

O výklade dôvodu, prečo boli mená žalobcov zapísané do zoznamu, ktorý je prílohou rozhodnutia 2011/172	14
O dodržaní kritérií stanovených v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172	15
O dodržaní kritérií stanovených v článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011.....	15
3. O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia	15
4. O štvrtom žalobnom dôvode založenom na skutkových omyloch a nesprávnom právnom posúdení skutkových okolností	17
O prvej časti tohto žalobného dôvodu	17
O druhej časti tohto žalobného dôvodu	19
5. O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu	21
O prvej časti	21
O druhej časti	22
O tretej časti	22
6. O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení práva vlastníť majetok	24
O prvom súbore tvrdení	25
O druhom súbore tvrdení	27
7. O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení slobody podnikania	27
8. O ôsmom žalobnom dôvode založenom na „zjavne nesprávnom posúdení“	29
O trovách	29